

Kent Güvenliği ve Göç

Urban Security and Migration

Sıtkı Yıldız¹ & Merve Reyhan Baygeldi²

¹ Polis Akademisi Başkanlığı, İç Güvenlik Fakültesi, Ankara, Türkiye

² Polis Akademisi Başkanlığı, İç Güvenlik Fakültesi, Ankara, Türkiye

Öz

Göçmenlerin kentsel ortamlardaki varlığı, yerel nüfus ile kentsel yapı arasındaki etkileşimleri önemli ölçüde etkileyerek güvenlik algılarını şekillendirmektedir. Bu çalışma, kentsel güvenliğin çok boyutlu doğasını ve göçmenlerin mevcut sosyo-ekonomik dinamikler içindeki rolünü incelemektedir. Göçmenlerin entegrasyonunun etkili güvenlik politikalarının geliştirilmesi için kritik öneme sahip olduğu savunulmakta; onların yalnızca dışsal unsurlar olarak görülmesinin toplumsal gerilimlere yol açabileceği vurgulanmaktadır. Bu çalışma; kentsel, yerli ve göçmen güvenliğini kapsayan bir çerçeve oluşturarak, Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa ve Asya örnekleriyle desteklenmektedir. Göçmenler kentleri inşa etmekten ziyade kentlerin var olan yapısında yeniden kendiliklerini inşa etmektedirler. Bu nedenle, kentsel yapıların daha kapsayıcı bir şekilde yeniden tasarlanması ve güvenlik politikalarının bu çok boyutlu yapıyı göz önünde bulundurması gerekmektedir. Ayrıca, bu çalışma göçmen güvenliğini çok boyutlu bir bakış açısıyla ele almakta; fiziksel güvenlik, ekonomik fırsatlara erişim ve sosyal entegrasyon gibi unsurların önemini vurgulamaktadır. Başarılı entegrasyon süreçleri, göçmenlerin topluma aktif katılımı ve yerli halkla kurdukları bağların güçlendirilmesiyle mümkün olmaktadır. Özetle, kentsel güvenlik ile göç olgusu arasındaki ilişki, toplumsal uyumun sağlanması ve güvenlik politikalarının geliştirilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Abstract

The presence of migrants in urban environments significantly influences the interactions between the local population and the urban structure, shaping perceptions of security. This study examines the multifaceted nature of urban security and the role of migrants within existing socio-economic dynamics. It argues that the integration of migrants is critical for the development of effective security policies; viewing them merely as external elements can lead to societal tensions. This study constructs a framework encompassing urban, native, and migrant security, supported by examples from the United States, Europe, and Asia. Rather than constructing cities, migrants are reconstructing their selfhood within the existing urban fabric. Thus, there is a necessity for urban structures to be redesigned in a more inclusive manner, with security policies that consider this multidimensionality. Additionally, this study addresses migrant security from a holistic perspective, emphasizing the importance of physical security, access to economic opportunities, and social integration. Successful integration processes can be achieved through active participation of migrants in society and strengthening ties with the native population. Ultimately, the relationship between urban security and migration underscores the need for enhancing social cohesion and developing inclusive security policies.

Anahtar Kelimeler Kent Güvenliği • Göç • Sosyal Entegrasyon • Göç Politikaları

Keywords Urban Security • Migration • Social Integration • Migration Policies

“ Yıldız, S. & Baygeldi, M. R. (2025). Urban security and migration. in Esen, A., Yayla, M., Ayhan, U., Arslan, A. C. & Erbaş, B. (Eds.), *Metropol ve Güvenlik: İnsan Hakları ve Sivil Toplum Perspektifi* (p. 31-51). İstanbul University Press. <https://doi.org/10.26650/B/SSc6SSc14SSc24.2025.007.03>

This work is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License. ©

© 2025. Yıldız, S. & Baygeldi, M. R.

✉ Sıtkı Yıldız sitki.yildiz@pa.edu.tr

Extended Summary

The dynamics of immigrant presence within urban contexts exert a profound influence on both the social architecture of cities and the evolving perceptions of security among native populations. Rather than conceiving urban security as a unidimensional policy objective, this study interrogates its composite nature, situating immigrant integration at the intersection of socio-economic stratification and spatial governance. Crucially, the formulation of resilient and inclusive security frameworks depends not merely on managing risk but on reimagining immigrants as integral constituents of the urban order. Approaches that frame them as exogenous to the city's core social fabric risk engendering polarization and institutional fragility. To this end, the study advances a tripartite analytic model—comprising urban, native, and immigrant security—underpinned by comparative case analyses drawn from urban environments across the United States, Europe, and Asia.

Cities are not merely structures that reconstruct immigrants or treat them as separate entities; rather, immigrants find their place within the socio-economic and cultural dynamics of urban settings, becoming a natural part of these systems. The integration of immigrants should be seen as an extension of the intrinsic dynamics and developmental processes of cities. Over time, urban environments adapt to the presence of immigrants, allowing them to find their place within existing security and socio-cultural frameworks instead of reshaping them as external elements. Consequently, there is a need not for a reconstruction of urban security, but for existing security policies and social structures to encompass a more inclusive understanding of immigrants.

The findings of this study highlight how immigrants' perceptions of security are deeply intertwined with their physical and social environments. Particularly in urban settings, the tendency for immigrants to ghettoize can weaken social ties between the native population and immigrants, thereby threatening urban security. Thus, there is a pressing need to redesign the physical and social structures of cities in a more inclusive manner and to ensure that security policies consider this multifaceted nature of urban dynamics. Additionally, the increasing role of technology in urban security and the use of smart city systems present opportunities for enhancing urban security both physically and socially. However, it is crucial that the implementation of these technologies is inclusive of all societal segments.

Immigrant security must also be addressed from a multidimensional perspective in the context of urban security. Factors such as physical safety, access to economic opportunities, integration into social networks, and protection of legal rights shape the security of immigrants. The risks of violence, exploitation, and marginalization that immigrants face are linked to global inequalities and pose significant threats to their physical security. Furthermore, successful integration processes depend on active participation by immigrants in society and the strengthening of their connections with the native population. While these processes can enhance the security perceptions of local communities, failed integration can escalate societal tensions, leading to feelings of insecurity.

The concept of urban security represents a multifaceted structure that requires a balanced consideration of the relationships between the native population and immigrants, emphasizing the importance of successful integration. In these relationships, dimensions of physical, social, economic, and psychological security must be considered together. Ensuring the security of immigrants contributes to the preservation of social cohesion; however, the challenges encountered in integration processes can lead to an increase in xenophobia and a deterioration of social harmony. The security of both the native population and immigrants is critical for the sustainability of urban life and should be regarded as foundational to social cohesion.

Examining European examples reveals that discrimination and low-quality housing conditions are significant factors undermining social cohesion in the integration of immigrants. Such conditions exacerbate the social exclusion of immigrants, reinforcing insecurity in their relationships with local communities. Although there have been some advancements in immigrant settlement policies in countries like Belgium, Denmark, and Germany, the insufficient monitoring of discrimination cases remains a significant weakness limiting the effectiveness of these processes. Conversely, housing support efforts in Southern Europe, particularly in Greece and Spain, have failed due to the inability of immigrants to access adequate living conditions, leading to societal unrest that threatens urban security. In the United States, the dynamics of separation in immigrant settlement are evident, with urban and rural immigrant groups increasingly segregated, negatively affecting their integration processes. Moreover, the immigration policies during the Trump administration, which overlooked immigrants' economic contributions and framed immigration as a security threat, have harmed integration efforts. Economic factors influencing immigrants' settlement preferences, especially sensitivity to unemployment rates, play a crucial role in determining their spatial mobility, complicating their socio-economic integration and increasing social security risks.

In Asia, discussions around the contributions of immigrant labor to socio-economic structures and the security risks posed by undocumented migrants highlight the complexities of urban security. Large-scale population movements, particularly in China, influenced by internal migration and urbanization dynamics, impact socio-economic balances and bring about security risks. These processes underscore the necessity for immigration policies to be approached holistically, encompassing not only economic dimensions but also security considerations.

In conclusion, the relationship between urban security and immigration is not limited to individual security concerns; it reflects a multilayered structure. Rather than reshaping immigrants, cities are in the process of integrating them within existing frameworks. This indicates that security policies should focus on ensuring social cohesion and strengthening the relationships between immigrants and the native population. The role of technology and the transformation of social structures can serve as vital tools in solidifying immigrants' places in urban life. Effectively managing these processes will contribute to ensuring the security of both the native population and immigrants, fostering sustainable urban living environments. Thus, urban security strategies must embrace the complexities of immigration and promote inclusive frameworks to enhance overall societal well-being.

1. GİRİŞ

Kent güvenliği, yalnızca kentin fiziksel bütünlüğünü değil, aynı zamanda yerel halkın ve göçmenlerin güvenliğini de kapsayan, çok boyutlu ve kapsamlı bir olgudur. Bu bağlamda, yerel halk ile göçmenler arasındaki etkileşim, tarihsel süreçler, kültürel dinamikler ve toplumsal bağlamın etkisiyle şekillenir ve bu etkileşimlerin her biri, kentin sosyopolitik yapısında kendine özgü izler bırakır. Kentin karmaşık ve çok katmanlı yapısı, her ne kadar her kente özgü biricik özellikler taşısa da kentlerin inşa süreçleri ve yapılanmalarının ardında evrensel bir mantığın yattığı söylenebilir. Bu mantık hem kenti *mümkün kılar* hem de onu kısıtlayıcı bir unsur olarak değerlendirilebilir.

Kent, uzmanlar yani insan tarafından planlanmış, inşa edilmiş ve yine insan tarafından farklı şekillerde deneyimlenen yaşam alanıdır (Awasthi, 2021; Hardyns & Pauwels, 2017; Lefebvre, 2014; Marshall, 2008; McKay & Shaw, 2010). Bu bağlamda, Lefebvre, şehrin güvenli ve güvensiz yapısının politik olarak inşa edildiğini savunur. Ona göre, kentler, güç ilişkilerinin bir yansımasıdır. Dolayısıyla şehrin güvenli ve güvensiz bölgeleri de bu inşa sürecinin bir sonucudur (Lefebvre, 2014). Aziz Al-Azmeh, İngiltere'deki Pakistan ağırlıklı göçmenlerin bulunduğu bölgelerin gettolaşmasını izah ederken baktığı perspektiflerden birisi de budur. Ona göre, Pakistanlı göçmenlerin dışarıya kapalı olması, kendi içinde sosyal sermayelerinin güçlü olmasının yanı sıra sermayenin göçmenleri mavi yakaya itmesi ve bulundukları bölgeleri gettolaştırması veya getto bölgelere itmesi şehrin inşasının bir dünya görüşünü (weltanschauung) yansıttığının iyi bir örneğidir (Al-Azmeh, 2003). Benzer şekilde, Şikago Okulu araştırmacılarına göre kentlerdeki yapılanmayı belirleyen temel faktör sermayeye olan uzaklık yani ekonomik sınıftır. Bu yapılanmanın bir sonucu olarak, kentlerin geçiş bölgeleri (transition zone); sirkülasyonu ile suç potansiyeli olan yerleşimci ve göçmen sayısı yüksek bölgelerdir (Burgess, 1967; McKay & Shaw, 2010). Kent güvenliğinde sosyo-ekonomik boyut da önemli bir unsurdur. Aguiar ve diğer yazarların (2018) çalışması, genç işsizlik, yoksulluk ve sosyal dışlanmanın güvenlik sorunları üzerindeki etkilerini vurgulamaktadır. Onların bu çalışması, bu sosyo-ekonomik zorlukların kentlerin güvenlik yönetimindeki boşlukları nasıl ortaya çıkardığını ve bu boşlukların nasıl ele alınması gerektiğini tartışmaktadır. Ayrıca çalışmada, kentlerin güvenlik politikalarının sosyo-ekonomik bağlamda değerlendirilmesi ve yerel toplulukların katılımının sağlanması gerekliliği vurgulanmaktadır. Bu teoriler ve çalışmalar, kent güvenliğini, güvensiz olarak kabul edilen bölgelerin sosyal, kültürel, ekonomik ve politik bağamlarını ele alarak inceler.

Kentlerin yapılandırılmış ve hesaplanmış doğası bazı sürprizlerle de karşılaşabilir: Salgınlar, doğal afetler ve göç dalgaları. Göç oranlarının yüksek olduğu kentlerde güvenliğin sınırsız katmanında kapsayıcı üç boyuttan bahsetmek mümkündür. Bu boyutlardan ilki *göçmenlerdir*. Göçmenlerin hali hazırda inşa edilmiş kentlerde yaşamaya başlaması kısıtlayıcı, dışlayıcı ve güvensiz olabilir (Wood, 2010). İkinci

Şekil 1
Kent Güvenliğinin Boyutları

ve üçüncü boyut ise *kentin güvenliği* ve *yerel halkın güvenliği* olarak düşünülebilir. Kentin var olan yapısı ve kenti hali hazırda yorumlamış, ona kültürel, ekonomik, politik, sosyal vb. bağlam inşa etmiş yerel halk için de yeni gelenler bilinmez ve riskli görülebilir (Hamidou-Schmidt & Mayer, 2021; Mangum & Block, 2018). Dolayısıyla, göçün yüksek oranda olduğu kentlerde bu üç unsur aynı anda güvende olmalı ve birbirine olan etkisi göz önünde bulundurularak anlaşılmalıdır. (bkn. Şekil 1)

2. GÖÇ VE KENTİN GÜVENLİĞİ

Kentleşme, zamanla daha karmaşık bir süreç haline gelmiş ve küreselleşmenin etkisiyle hız kazanmıştır. Bu bağlamda, bir kentin güvenliği, yalnızca yerel dinamiklerle sınırlı kalmayıp, uluslararası ilişkiler, ulusal siyaset, ekonomi ve kent sakinlerinin hem kendi ülkeleriyle hem de dünya ile olan etkileşimlerini etkileyebilecek bir potansiyele sahiptir. Kent güvenliği, bir kentin hem doğa hem de insan kaynaklı risklere maruz kalmadan sürdürülebilir bir ortam sunması anlamına gelir. Bu doğrultuda, altyapı, yönetim, ekonomi, yerel halk, göçmenler ve kaynaklar gibi çok çeşitli değişkenler, kent güvenliğinin kapsamını oluşturan unsurlar olarak karşımıza çıkar.

Kentler, insanların inşa ettiği ve varlık kazandırdığı yapılar olarak, aynı zamanda insanları da derin bir şekilde etkiler. Kentlerin varlığı, insanlardan bağımsız ve keyfi değildir; aksine, tamamen insanlara bağlıdır. Bu nedenle, kentlerdeki risklerin algılanışı, bireylerin ve toplumların kültürel ve toplumsal perspektiflerine göre farklılık gösterebilir. Ancak, bir kentin güvenli olduğunu belirleyen bazı evrensel özelliklerden söz etmek mümkündür. Kent güvenliğinin temel özellikleri, bir kentsel ortamın güvenliğini sağlamak için bir dizi kritik faktörün dikkate alınmasını içerir. Bu faktörler doğal, mimari, sosyal, çevresel, teknogenik, altyapısal ve kentsel olarak sınıflandırılabilir. *Doğal faktörler*; mevcut iklim ve coğrafi koşulları kapsarken, jeofiziksel, jeolojik, iklimsel ve jeokimyasal etmenleri içerir. Jeofiziksel faktörler; doğal ve yapay fiziksel alanların etkilerini değerlendirirken, jeolojik faktörler arazi yapısının inşaat için uygunluğunu belirler. İklimsel koşullar; hava durumu ve iklim değişikliklerinin etkilerini minimize etmek için mühendislik çözümleri gerektirirken, jeokimyasal faktörler; toprağın ve suyun mineral bileşimindeki anormallikler nedeniyle sağlık sorunlarını gündeme getirebilir. *Mimari faktörler*; kentsel tasarımın estetik ve fonksiyonel değerlerini belirlerken; *sosyal faktörler*, demografik değişimler, hastalık oranları ve yaşam standartları gibi göstergeleri içerir. *Çevresel faktörler* ise hava, toprak ve su kirliliği gibi geniş kapsamlı etkenleri kapsar ve kentsel yaşam üzerinde önemli bir etkiye sahiptir. *Teknogenik faktörler*, üretim süreçlerinin çevre üzerindeki etkilerini, özellikle fiziksel ve doğal radyasyon ile radar emisyon-

larını ifade eder. *Altyapısal faktörler*; ulaşım sistemleri, mühendislik hizmetleri ve kamu hizmetlerinin gelişimini değerlendirirken, *kentsel faktörler*, bölgenin fonksiyonel kullanımını ve sosyal ihtiyaçlarla uyumunu göz önünde bulundurur. Bu faktörlerin tümü, kentsel güvenliğin sağlanmasında farklı düzeylerde etkili olabilir ve kapsamlı bir değerlendirme gerektirir. Güvenli bir kentsel ortam oluşturmak için bu faktörlerin dengeli bir şekilde ele alınması ve risklerinin en aza indirilmesi esastır (Rastyapina & Korosteleva, 2016).

Kent güvenliğine dair saha çalışmaları; fiziksel tasarım, sosyal uyum ve mahalle memnuniyeti arasındaki ilişkiyi de kapsamaktadır. Jabareen ve diğer araştırmacılar (2017) tarafından yapılan araştırma, kent güvenliğinin mahalle memnuniyeti ve fiziksel çevre ile ilişkisini test ederek güvenlik algısının çeşitli faktörlerden nasıl etkilendiğini göstermiştir. Araştırma, fiziksel tasarım unsurlarının, sokak aydınlatması gibi, güvenlik hissini doğrudan etkileyebileceğini ve bu unsurların kent planlama teorisi ile pratiğine önemli katkılarda bulunabileceğini ortaya koymaktadır. Jabareen'in çalışması, kent planlaması ve güvenlik arasındaki ilişkileri daha derinlemesine anlamak için önemli veriler sunmaktadır.

Güvenli kent kavramının günümüzdeki tartışmalarının odak noktalarından birisi de akıllı kent sistemleridir. Akıllı kentler, teknolojik ve çevresel entegrasyon yoluyla güvenlik süreçlerini geliştirmeyi amaçlar. Lacinák ve Ristvej (2017) tarafından yapılan çalışmada, Safer City programları gibi girişimlerin suç önleme, fiziksel çevre düzenlemeleri ve mülkiyet güvencesi gibi çok aşamalı stratejiler sunduğu belirtilmiştir. Bu tür stratejiler, akıllı trafik ve güvenlik sistemleri, kriz yönetim sistemleri ve veri koruma gibi teknolojik araçları kullanarak kentlerdeki güvenlik süreçlerini iyileştirmeyi amaçlamaktadır. Araştırma, güvenlik teknolojilerinin kentlerin sürdürülebilirliği üzerindeki olumlu etkilerini ve bu araçların toplumsal güvenliği nasıl güçlendirdiğini vurgulamaktadır.

Kentsel güvenlik politikaları ve stratejileri, çeşitli disiplinlerden gelen bilgileri birleştiren kapsamlı yaklaşımlar gerektirir. Edwards ve diğer yazarlar (2013), bu konuda önemli bir katkı sağlamış ve kent güvenliği ile sosyal adalet arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Çalışma, suç önleme ve risk yönetimi stratejilerinin nasıl entegre edilebileceğini tartışmakta ve güvenlik önlemleri ile teknolojik araçların sürekli olarak yenilenmesi gerektiğine işaret etmektedir. Edwards'ın araştırması, güvenlik politikalarının toplumsal adaletle nasıl uyumlu hale getirilebileceğine dair stratejik öneriler sunmaktadır.

Kentlerin karşı karşıya olduğu bölgesel güvenlik riskleri, birçok bölgeyi kapsayan işbirlikleri ve etkili yönetim stratejileri gerektirir. Liu'nun (2023) çalışması, bölgesel krizlerin ve güvenlik risklerinin geniş bir coğrafi alanı etkileyebileceğini ve bu bağlamda bölgesel işbirliği ve koordinasyonun önemini vurgulamaktadır. Liu'nun araştırması, bölgesel güvenlik risklerinin yönetiminde uluslararası düzeyde işbirliği ve koordinasyonun gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Güvenlik önlemlerinin kamusal alanlar üzerindeki etkisi, özellikle Németh'in (2010) çalışmasında detaylandırılmıştır. Bu çalışmada, güvenlik önlemlerinin kamusal alanlardaki erişim ve davranış kısıtlamalarını nasıl etkilediği incelenmiştir. Németh, güvenlik bölgelerinin genellikle daha yoğun ve askerleşmiş olduğunu ortaya koymuş ve 11 Eylül sonrası güvenlik önlemlerinin kamusal alanları nasıl daralttığını ve bazı grupların dışlanmasına neden olduğunu göstermiştir. Bu durum, güvenlik önlemlerinin hem fiziksel hem de toplumsal etkilerini anlamak için kritik bir bakış açısı sunmaktadır.

Kentlerin demografisini ve güvenliğini etkileyen en önemli unsurlardan birisi de göçtür. Büyük kentler, ekonomik gelişmenin, hizmetlere erişimin ve demokratik toplumun ilerlemesinin merkezleri olarak önemli bir rol oynamaktadır. Kentler; kültürel, eğitimsel, teknolojik ve finansal güç merkezleri olarak öne çıkarlar, bu da onları ekonomik büyüme ve sosyal ilerleme açısından kritik kılar (Gjoreski & Petreski, 2019). Bu durum, kırsal bölgelerden, siyasi istikrarsız olan ve savaşların yaşandığı ülkelerden, güvenli ülkelerin büyük kentlerine göçü teşvik eder ve yaşam kalitesindeki artış, kentleşme ile gelişme arasındaki karşılıklı etkileşimi gösterir. Küresel düzeyde, büyük kentlerin büyümesi ve gelişmesi teşvik edilmiştir. Dünya Bankası, büyük kentlerin sanayileşme ve modernleşme için gerekli olduğunu vurgular

(Ayuba vd., 2023). Kentler, özellikle eğitilmiş gençlerin daha iyi fırsatlar arayışı nedeniyle göç çeker. Eğitim fırsatları ve iş imkanları, göçün önemli nedenlerindendir. Kentleşme hızları ise gelişmiş ülkelerde daha yavaş, gelişmekte olan ülkelere ise daha hızlıdır. 2030'a kadar dünya nüfusunun %60'ının kentlerde yaşaması beklenmektedir (Dansk Institut for Internationale Studier vd., 2017). Bununla birlikte, kentlere göçün getirdiği zorluklar da vardır. Göç nedeniyle kalabalıklaşan kentler, büyük miktarda enerji ve su tüketir, bu da çevresel sorunlara ve iklim değişikliğine neden olur. Su kalitesi, güvenlik açısından kritik öneme sahiptir; su kaynaklarının kirlenmesi sağlık sorunlarına yol açar. Enerji ihtiyacı, fosil yakıtların kullanımına neden olur ve bu da çevresel bozulmayı tetikler (Walters, 2010).

Ayuba'ya göre, göç, hızlı kentleşme, suç, şiddet, yoksulluk gibi sosyal sorunları artırır. Ayrıca, hava kirliliği özellikle çocuklar ve yaşlılar için sağlık sorunlarına yol açar; epidemiler ve bulaşıcı hastalıklar ek sağlık yatırımları gerektirir. Bu bağlamda, sürdürülebilir kentleşme, kentlerin fırsatlarını kullanırken olumsuz etkilerini minimize etmek için gereklidir. Bu görüşe göre, göçün kentlere birçok risk getirmesi beklenir (Ayuba vd., 2023). Göç, eğer iyi yönetilemezse, kentlerde etnik, dini ve ırksal gerilimlere yol açabilir. Ayrıca, göç ve mülteciler akışları, kent ve ulusal hükümetlerin yönetim, hizmet sunma ve çatışmayı yönetme kapasitelerini zorlayarak kentsel dirençliliği tehlikeye atabilir (Huysmans, 2000). Kitle göçü, plansız ve kayıtdışı kent büyümesine yol açarak potansiyel bir güvenlik tehdidi oluşturabilir (Gjoreski & Petreski, 2019). Gıda güvenliği de göç ile yakından ilişkilidir. Artan nüfus, özellikle düşük gelirli kesimlerin gıda güvenliğini tehdit edebilir. Kırsaldan kente göç edenlerin kaynaklara erişim sorunu yaşaması ve kamu yardım programlarına bel bağlaması, gıda güvenliği sorunlarını artırabilir. Ayrıca, gıda talebindeki artış, gıda fiyatlarının yükselmesine neden olur ve bu da düşük gelirli kent sakinlerinin satın alma gücünü zayıflatır (Ayuba vd., 2023). Göç, sosyal ve ekonomik dengesizlikleri artırabilir. Göçmenlerin sosyal yardımlar ve iş fırsatlarına erişimlerinin kısıtlı olması, yüksek suç oranlarına ve toplumsal huzursuzluğa yol açabilir. Kamu hizmetleri eksiklikleri ve göçmenlerin marjinalleşmesi, kentlerdeki sosyal çatışmaları ve güvensizliği artırabilir. Bu bağlamda, hükümet politikalarının dengeli bir şekilde uygulanması ve göçmenlerin entegrasyonunun desteklenmesi gerekmektedir (Dansk Institut for Internationale Studier vd., 2017). Bununla birlikte, göç yeni fırsatları da gündeme getirebilir. İş gücüne katılım, bölgesel ekonomik kalkınma, kültürel çeşitlilik ve dayanışma gibi toplumsal, ekonomik ve kültürel dokuyu yeniden inşa ederek toplumsal gelişmeye katkı sağlayabilir.

Göçün güvenlik sorunu olarak ele alınması, göçü tehdit ve tehlike olarak çerçevelemekte ve bu bağlamda yönetmektedir (Huysmans, 2000). Güvenlik politikaları, göçmenleri kontrol etmek ve izole etmek amacıyla çeşitli araçlar kullanabilir. Ancak, bu politikalar başka sosyal ve politik alternatiflerin ortaya çıkmasını engelleyebilir (Walters, 2010). Göçün güvenlileştirilmesi, onu insani bir yaklaşımdan uzaklaştırıp, politize edebilir. Eleştirel yaklaşımlar, güvenlik politikalarını daha kapsamlı ve çeşitli bakış açılarıyla inceleyerek, toplumsal dualiteleri aşma ve göçmenlerin daha adil bir şekilde ele alınmasını sağlama potansiyeline sahiptir. Bu, mevcut güvenlik yaklaşımlarının ötesine geçmeyi ve daha kapsayıcı politikalar geliştirmeyi gerektirir (Huysmans, 2000). Göç, toplumsal kimlikleri ve kültürel yapıları dönüştürürken, devlet yapıları ve uluslararası düzeni de şekillendirmektedir. Güvenlik uygulamaları, devletlerin iç yapısını ve yönetim biçimlerini yeniden düzenlemektedir (Dansk Institut for Internationale Studier vd., 2017).

Adelman ve diğer araştırmacıların (2017) çalışması, ABD'deki göçmenlerin suç oranları üzerindeki etkisini uzun dönemli bir perspektiften incelemektedir. Çalışma, birey düzeyindeki verilerin, göçmenlerin yerli Amerikalılardan daha az suç işlediğini göstermektedir. Ancak, göçmenlerin suç oranları üzerindeki etkisinin, yapısal ve makro düzeyde ele alınması gerektiği vurgulanmaktadır. Araştırma, göçmenlerin suç oranları üzerindeki etkisini dört farklı on yıllık dönemde incelediğinde, göçmenlerin mülk suçları üzerinde tutarlı bir negatif etki yarattığını ancak şiddet suçları üzerinde değişken sonuçlar gösterdiğini ortaya koymuştur. Sonuçlar, göçmenlerin ABD metropol alanlarında suç oranlarını artırmadığını, aksine bazı durumlarda suç oranlarını azaltılabileceğini göstermektedir. Ancak, çalışma göçmenlerin

suç oranları üzerindeki etkisini ortaya koyan diğer faktörlere dair kapsamlı bir analiz yapamadığı için, bu alandaki kompleks ilişkilerin daha iyi anlaşılması gerektiği sonucuna varmaktadır. Butcher ve Piehl (1998) ise ABD'deki göçmenlerin kurumsallaşma oranlarını inceledikleri çalışmada, göçmenlerin yerli nüfusa kıyasla daha düşük kurumsallaşma oranlarına sahip oldukları sonucuna varmışlardır. Bu düşük kurumsallaşmanın, göçmenlerin işgücü piyasasında ve adalet sisteminde karşılaştıkları farklı dinamiklerden kaynaklandığı öne sürülmektedir. Göçmenlerin kurumsallaşma oranlarındaki bu farklar, özellikle yeni gelen göçmenler için olumlu bir sonuç olarak değerlendirilmiştir. Çalışma, göçmenlerin düşük kurumsallaşma oranlarının, suç oranlarının genel olarak düşük kalmasına katkıda bulunabileceğini öne sürmektedir. Alaniz ve diğerlerinin (1998) çalışması, Kaliforniya'daki göçmen topluluklarında şiddet ve göçmenlik arasındaki ilişkiyi araştırmıştır. Araştırma, göçmenlik ve gençlik şiddeti arasında doğrudan bir ilişki bulamamış, ancak şiddetin alkol erişilebilirliği gibi bağlamsal faktörlerden etkilendiğini ortaya koymuştur. Aile yapısının bozulması ve profesyonel rol modelleri gibi faktörlerin de şiddet üzerinde önemli etkileri olduğu sonucuna varılmıştır. Bu bulgular, göçmenlerin suç oranlarına etkisini değerlendirirken, yerel bağlamların önemini vurgulamaktadır. Yani, göçmenlerin güvenlikteki rolünü, zaten mevcut durumdaki kentin kendisi belirlemektedir. Diğer bir çalışma (Bell, 2017), Birleşik Krallık'ta iki farklı göçmen dalgasının suç oranları üzerindeki etkilerini incelemiştir. Çalışma, sığınmacıların bulunduğu bölgelerde mülk suçlarının arttığını, ancak A8¹ göçmen dalgasının suç oranlarını etkilemediğini göstermektedir. Şiddet suçları açısından ise göçmenlerin suç oranları üzerinde anlamlı bir etkisi bulunmamıştır. Çalışma, suç oranlarındaki artışların göçmenlerle ilişkili olabileceğini, ancak genel suç oranlarına güçlü bir etkisinin bulunmadığını ortaya koymaktadır. Ayrıca, sığınmacıların işgücü piyasası fırsatlarının iyileştirilmesinin, suç oranlarını azaltmaya yardımcı olabileceğini önermektedir. Clark (1998), göçmenlerin ekonomik koşullar ve post-endüstriyel toplumların değişen dinamikleriyle nasıl daha zor bir geçiş yaşadıklarına dair bir analiz sunmuştur. Çalışma, yeni göçmen gruplarının eğitim seviyelerinin düşük olduğunu ve bu durumun daha yüksek yoksulluk oranlarına yol açtığını göstermektedir. Bu bulgular, yeni göçmenlerin kendine yeterlilik sağlama sürecinde zorluklarla karşılaşabileceklerini önermektedir. Kırdar, Cruz ve Türküm'e (2022) göre mültecilerin bulunduğu bölgelerde suç oranlarının düşmesinin, bu bölgelerdeki silahlı kuvvetlerin (hem sivil hem de askeri personel) artışından kaynaklanmamaktadır. Aksine, mülteci ve yerli nüfusların toplamı dikkate alındığında, kişi başına düşen silahlı kuvvet sayısında bir azalma olduğu yönünde önemli bulgular elde edilmiştir (Kırdar vd., 2022).

Genel olarak yukarıda bahsedilen çalışmalar, göçmenlerin kent güvenliğindeki yerini irdelemektedir. Bu çalışmalar farklı yapı ve gerçekliğe sahip kentlerde gerçekleştirilmiş olup; bir kısmı, göçün kentler için farklı bağlamlarda güvenlik riski oluşturduğu sonucuna varırken bir kısmı da göçün kentin güvenliğini etkilemediğini ve diğer bir kısmı ise suç oranlarının düşmesine neden olabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla, göçmenlerin kentin güvenliğini değiştirme potansiyeline sahip olmalarının yanısıra kentin hali hazırda var olan güvenlik koşullarının göçmenleri konumlandığı da düşünülebilir. Kentin güvenlik olgusundaki aktörlere, ilgili rollerini dağıttığı da söylenebilir. Bu tartışmada iki temel soru öne çıkmaktadır. Birincisi, göçmenlerin kentleri güvenlik açısından yeniden mi inşa ettiği sorusudur. İkincisi ise, inşa edilmiş kentlerin yeni gelenleri belirlenmiş rollere uygun mekanlara mı yönlendirdiği meselesidir. Bu soruların yanıtı göçmenler, kentler ve bu ikisi arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışan araştırmacının bağlamına ve yaklaşımına göre değişiklik gösterecektir.

¹A8 göçmen dalgası, 2004 yılında Avrupa Birliği'nin Doğu ve Orta Avrupa'daki sekiz ülkeyi (Çek Cumhuriyeti, Estonya, Letonya, Litvanya, Polonya, Macaristan, Slovakya ve Slovenya) birliğe almasıyla ilişkilendirilen büyük bir göç dalgasını ifade eder. Bu ülkelerin AB'ye katılması, bu ülkelere gelen göçmenlerin özellikle Batı Avrupa ülkelerine, özellikle Birleşik Krallık, Almanya ve İrlanda gibi ülkelere yerleşmelerine yol açtı (Bell vd., 2013).

Şekil 2*Yerel Halkın Güvenliğinin Boyutları*

3. GÖÇ VE YEREL HALKIN GÜVENLİĞİ

Kent güvenliği, yerli halk ve göçmen güvenliği arasında kurulan ve hassas dengeyi temsil eden çok boyutlu bir kavramdır. Bu üçgenin (Şekil 1) ikinci basamağı, yerel halkın güvenliğidir ve bu, kent yaşamının sürdürülebilirliği açısından kritik bir öneme sahiptir. Yerel halkın güvenliği, bireylerin gündelik yaşamlarını kesintisiz ve tehditlerden arınmış bir şekilde sürdürebilmelerini ifade eder. Bu güvenlik sadece fiziksel boyutla sınırlı kalmamakta, aynı zamanda toplumsal, ekonomik ve psikolojik güvenliği de kapsamaktadır. Bu dört boyut, yerel halkın güvenliğini sağlamak ve kentsel yaşamın kalitesini yükseltmek için birbirleriyle bağlantılı ve bütünsel bir yaklaşımla ele alınmalıdır.

Fiziksel güvenlik, bireylerin yaşam ve fiziksel bütünlüklerinin korunması, suç oranları, şiddet olayları ve genel kamu güvenliği gibi kritik unsurları kapsar. Fiziksel güvenlik, toplumsal düzenin temel taşlarından biridir ve bu bağlamda, klasik sosyolojik yaklaşımlar ve özellikle Burgess ve Park'ın Eş Merkezli Bölgeleme Teorisi çerçevesinde ele alınabilir. Bu teoride, kentsel alanların organizasyonu ve sosyal grupların mekânsal dağılımı, sosyal düzenin sağlanmasında belirleyici faktörler olarak görülür. Sosyal kontrol mekanizmaları, bu düzenin korunmasında merkezi bir rol oynar, toplumsal normlar ve kurallar, bireylerin davranışlarını yönlendirir ve toplumun genel güvenlik seviyesini etkiler. Bu teoriye göre, bireyler şehrin var olan yapısına göre kendisine yer bulur. Bunu belirleyen temel unsur sosyo-ekonomik düzeydir. Diğer bir ifadeyle, üretim araçlarına uzaklık kentde yüzleşilen risk ve güvenlik risklerinin sıklığını belirler (Park vd., 1984). Bu bakışa göre, göçmenler geldiği için değil, şehrin bizi yapılandırma biçimi nedeniyle güvenlik riskleriyle karşılaşılır.

Toplumsal güvenlik, bir kentteki bireylerin yalnızca fiziksel güvenliğini değil, aynı zamanda toplumsal bağlar, uyum ve bireyler arası ilişkilerdeki güveni de kapsar. Dayanışma, bir toplumu bir arada tutan ve bireyler arasında güçlü bir güven duygusu oluşturan temel unsurlardan biridir. Putnam'ın Sosyal Sermaye Teorisi, toplumsal güvenliği toplumsal ağların kalitesi ve bireyler arası güvenle ilişkilendirir; bu bağlamda, dayanışmanın varlığı, sosyal ağların daha güçlü ve güvenilir hale gelmesine olanak tanır (Putnam, 2001). Özellikle göçmenlerin topluma entegrasyonu, dayanışma duygusunu pekiştirerek, sosyal sermayenin yeniden yapılandırılmasına ve toplumsal uyumun sağlanmasına katkıda bulunur. Coleman'ın Sosyal Sermaye Teorisi de dayanışmanın toplum içindeki toplumsal güvenliği nasıl pekiştirdiğini ve sosyal ağların bu güvenliği desteklemedeki rolünü açıklar (Coleman, 1988). Dayanışmanın güçlü olduğu bir kentte, bireyler arasındaki güven artar ve bu da toplumsal uyumun ve genel güvenliğin daha sağlam temeller üzerinde inşa edilmesini sağlar. Bu sayede, toplumsal güvenlik sadece bireylerin korunması değil, aynı zamanda toplumsal bir bütünlük halinde güven içinde yaşamaları anlamına gelir.

Ekonomik güvenlik, bireylerin ekonomik refahı ve iş güvencelerini içerir. Ulrich Beck, modern toplumların risklerle nasıl başa çıktığını ve bu risklerin toplumsal güvenlik üzerindeki etkilerini vurgular. Göç, ekonomik yapı üzerinde çeşitli değişiklikler yaratabilir; iş gücü piyasasında rekabeti artırabilir veya yeni ekonomik fırsatlar yaratabilir (Beck, 2017). Bu dengelerin tamamı siyasi, demografik yapı, kültürel güvenlik, ülkelerin hali hazırdaki ekonomi planlamaları ve göç politikalarıyla ilgilidir (Elsebaie vd., 2023).

Psikolojik güvenlik, bireylerin ruhsal sağlıklarını ve güvenlik algılarını ifade eder. Giddens, modern toplumların belirsizliklerle başa çıkma biçimlerini ve bireylerin güvenlik algısını nasıl şekillendirdiğini inceler (Giddens, 1990). Göçmenlerin yerel halk ile etkileşim biçimi, bu etkileşimin hangi boyutlarda ve hangi seviyelerde olacağı gibi konular da modern hayat içindeki belirsizliklerin bir parçası olarak deneyimlendiğinde psikolojik güvenlik bağlamının önemi ortaya çıkmaktadır.

Yerel halkın güvenliği, toplumların istikrarını ve huzurunu koruma adına tarih boyunca merkezi bir öneme sahip olmuştur. Eski çağlardan modern zamanlara kadar, yerleşik toplulukların içsel ve dışsal tehditlere karşı güvenliklerini sağlama çabaları hem devletlerin hem de toplumsal yapıların temel taşlarını oluşturmuştur. Bu güvenlik anlayışı, yalnızca fiziksel koruma anlamında değil, aynı zamanda psikolojik, ekonomik ve kültürel sürekliliğini sağlama gayreti olarak da kendini göstermiştir. Bu dört güvenlik unsuru (Şekil 2) birbiriyle ilişkili yeni toplumsal alanlar oluşturmaktadır. Bu çerçevede, entegrasyon ve yabancı düşmanlığı, suç korkusu ve kaynakların paylaşımı gibi konuların incelenmesi, yerel halkın güvenliği ile ilgili dinamikleri anlamada kritik bir rol oynamaktadır.

Entegrasyon, göçmenlerin topluma katılımı ve bu süreçte yerel halkla kurdukları sosyal, ekonomik ve kültürel bağları ifade eder. Teorik olarak, entegrasyonun başarılı bir şekilde sağlanması, toplumsal uyumu güçlendirir ve güvenlik algısını olumlu yönde etkiler. Berry ve arkadaşlarının (2006) yaptığı araştırma, göçmenlerin yerel kültüre adapte olması kadar, yerel halkın da göçmenlerin kültürel özelliklerini kabul etmesinin önemini vurgular. Bu süreç, toplum içindeki sosyal sermayeyi artırarak, bireyler arasındaki güveni pekiştirir. Putnam'ın (2001; 1994) sosyal sermaye kavramına göre, topluluklar arasındaki etkileşimler ve güven düzeyi, entegrasyon süreçlerinin ne derece başarılı olduğuna bağlıdır. Göçmenlerin topluma aktif bir şekilde katılması, iş gücünde yer alması ve sosyal ilişkilere dahil olması, yerel halkın güvenlik kaygılarını azaltabilir ve toplumsal barışı güçlendirebilir. Ancak entegrasyonun başarısız olduğu durumlarda, yerel halk arasında güvensizlik ve toplumsal çatışmalar artabilir. Göçmenlerin marjinalleşmesi ve toplumsal hayata katılımda yaşanan sıkıntılar, yerel halkın güvenliğini olumsuz etkileyebilir.

Göçmenlerin kent yaşamına entegrasyonu genellikle yerel halkın kültürel kimliğinin korunması konusundaki endişeleriyle çelişir. Kültürel Güvenlik (Nemeth, 2014) kavramı, yerel halkın kültürel norm ve değerlerinin tehdit altında algılanması durumunda psikolojik güvenliğinin de zedelendiğini ifade eder. Göçmenlerin kentsel mekânlarda görünür hale gelmesi, yerel halkın kendi kültürel kimliğinin kaybolacağına dair korkular geliştirmesine neden olabilir. Bu durum, yerel halkın toplumsal güvenlik algısını doğrudan etkileyerek, psikolojik açıdan bir güvensizlik hissi yaratabilir (Berry vd., 2006). Diğer bir ifadeyle, göçmenler ile yerel halk arasındaki kültürel, dini ve sosyal farklılıklar, yerel halkta *yabancı korkusu* ve buna bağlı güvensizlik duygusu yaratabilir (Bauman, 2006). Sosyal psikoloji açısından yerel halk, göçmenlerin iş fırsatları, sosyal hizmetler, konut gibi kaynaklara erişimini bir tehdit olarak algılayarak güvensizlik geliştirebilir (Sherif, 1966). Bu durum, toplumsal gerilimleri artırarak yerel halkın psikolojik güvenliğini zedeleyebilir. Buna ek olarak, medya aracılığıyla göçmenlerle ilgili olumsuz haberlerin sürekli yayılması, yerel halk arasında göçmenlerin potansiyel suçlular olarak algılanmasına neden olabilir. Moral Panik (Cohen, 2011) kavramı bu bağlamda önemlidir. Medyanın göçmenleri potansiyel tehdit unsuru olarak çerçevelemesi, yerel halkın göçmenlere yönelik önyargılar geliştirmesine ve bu önyargıların kent güvenliğine yönelik psikolojik etkiler yaratmasına yol açabilir. Özellikle göçmenlerle ilgili suçluluk algısı, kentsel mekânlarda güvensizlik duygularını artırabilir (Dines vd., 2006). Dolayısıyla, yerel halkın göçmenlerle kurduğu sosyal ilişkilerdeki zayıflama, yerel topluluklarda

sosyal sermayenin azalmasına neden olabilir (Putnam vd., 1994). Sosyal sermayenin azalması, topluluk içi dayanışma ve güven duygusunu zedelerken, bireylerin sosyal bağlardan yoksun kalması psikolojik güvensizlik yaratabilir. Göçmenlerin yoğun olduğu bölgelerde yerel halkın sosyal ilişkilerini geri çektiği ve bu durumun psikolojik gerilimlere yol açtığı gözlemlenmiştir (Vertovec, 2007). Göçmenlerle yerel halk arasında yeterince güven ve sosyal bağ gelişmediğinde, yerel halkın toplumsal uyum süreçleri sekteye uğrar ve bu da kent güvenliği algısında bozulmalara yol açar. Bu çerçevede, entegrasyonun olmadığı durumlarda, yabancı düşmanlığının ortaya çıkması söz konusudur. Yabancı düşmanlığı, yerel halkın göçmenlere yönelik duyduğu önyargı, korku ve dışlama eğilimidir. Bu durum, entegrasyon sürecinin tam karşıtı olarak, toplumsal uyumun önündeki en büyük engellerden biridir. Yabancı düşmanlığı, yerel halkın güvenlik algısını zedeler ve toplumsal barışa tehdit oluşturur. Bu noktada, entegrasyon ve yabancı düşmanlığı arasındaki çelişki (oksimoron), toplumsal yapının zayıflamasına neden olur. Güncel araştırmalar, yabancı düşmanlığının yerel halkın güvenlik algısı üzerindeki olumsuz etkilerini net bir şekilde ortaya koymaktadır (Crush & Ramachandran, 2010; Umeh vd., 2024). Bireylerin suç korkusu ile genel güvenlik algısı birbiriyle doğrudan ilişkilidir. Suç korkusu, bireylerin güvenlik duygusunu etkileyen ve toplumsal davranışları şekillendiren bir faktör olup bireylerin sosyal etkileşimlerini sınırlayabilir, toplumsal etkinliklere katılımı azaltabilir ve genel yaşam kalitesini etkileyebilir (Ferraro, 1995).

Sonuç olarak, göç ve yerel halkın güvenliği arasındaki ilişki, entegrasyon ve yabancı düşmanlığı, suç korkusu ve kaynak paylaşımı açısından kapsamlı bir şekilde değerlendirilmelidir. Entegrasyonun başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesi, göçmenlerin topluma uyumunu kolaylaştırırken, yerel halkın güvenlik algısını güçlendirir ve sosyal sermayeyi artırır. Ancak, entegrasyon sürecinde yaşanan zorluklar ve yabancı düşmanlığı, toplumsal uyumu bozarak güvensizlik ve çatışmalara yol açabilir.

4. GÖÇMENLERİN GÜVENLİĞİ

Tarih boyunca, göçmenlerin güvenliği, savaşlar, siyasi istikrarsızlıklar, ekonomik krizler ve sosyal değişimler etkisi altında şekillenmiştir. Özellikle büyük göç dalgalarının yaşandığı dönemlerde, göçmen güvenliği konusu daha belirgin bir önem kazanmıştır (Karameşe, 2023). 20. yüzyılın başlarındaki kitlesel göç hareketleri ve 21. yüzyıldaki savaş ve çatışma bölgelerinden gelen göçmenler, bu konunun tarihsel sürekliliğini ve insanlık açısından taşıdığı önemi gözler önüne sermiştir. Göçmen güvenliği, sıklıkla vatandaşların ve kentsel güvenliğin kesişim noktasında kritik bir rol oynamaktadır; çünkü göçmenlerin güvenliğini sağlamak, toplumsal bütünlüğü ve genel güvenliğı doğrudan etkiler. Bu bağlamda, göçmen güvenliği sadece bireysel bir mesele değil, aynı zamanda toplumsal ve kentsel güvenliğin sürdürülebilirliği açısından merkezi bir unsur olarak ele alınmalıdır. Kentlerde yaşayan göçmenlerin güvenliği; fiziksel, ekonomik, yasal ve toplumsal güvenlik alanlarında yoğunlaşan bir odak noktasını temsil etmektedir.

Göçmenlerin fiziksel güvenliği, kent, yerel halk ve göçmen güvenliği üçgeninde kritik bir öneme sahiptir. Şiddet ve sömürü, göçmenlerin karşılaştığı en ciddi tehditler arasında yer almaktadır. Göçmenler, insan ticareti, zorla çalıştırma, cinsel istismar ve yerleşim yerlerinde maruz kaldıkları fiziksel şiddet gibi risklerle karşı karşıya kalabilmektedir (Sassen, 2000). Saskia Sassen, küreselleşmenin göçmenler üzerindeki etkilerini ele alırken, bu grubun ekonomik ve sosyal açıdan nasıl marjinalleştirildiğini ve bu durumun şiddet ve sömürü risklerini nasıl artırdığını vurgular. Sassen'in analizine göre, küresel ekonomik eşitsizlikler, göçmenleri daha savunmasız hale getirmekte ve çeşitli istismar biçimlerine açık kılmaktadır (Sassen, 2000). Laura Agustín'in (2006 ve 2007) çalışmaları, göçmenlerin cinsel sömürü ve istismara maruz kalma riskini derinlemesine incelemekte ve özellikle kadın göçmenlerin karşılaştığı bu risklerin toplumsal cinsiyet temelli şiddetle nasıl iç içe geçtiğini ortaya koymaktadır. Agustín, bu şiddet biçimlerinin göçmenlerin fiziksel güvenliği üzerindeki etkilerini değerlendirirken, savunmasızlıklarının onların sosyal ve yasal haklara erişimini de kısıtladığını belirtmektedir. Bu nedenle göçmenlerin fiziksel güvenliğini sağlamak amacıyla oluşturulan güvenli alanlar ve koruma mekanizmaları büyük önem taşı-

maktadır. Bu kapsamda, güvenli barınma, hukuki koruma, sağlık hizmetleri ve psikososyal destek gibi hizmetler, göçmenlerin risklere karşı korunması ve güvenliklerinin sağlanması için kritik bir rol oynamaktadır (*"Refugees" and "Migrants" (FAQs)*, 2016). Ancak, bu hizmetlerin yeterliliği ve erişilebilirliği, ev sahibi ülkelerdeki politikalar ve toplumsal tutumlar tarafından şekillendirilmektedir. Uluslararası kuruluşlar, özellikle zorla yerinden edilmiş kişilere yönelik barınma, sağlık hizmetleri ve hukuki destek sağlayan koruma mekanizmaları geliştirmiştir. Ancak, bu çalışmalar, genellikle ev sahibi ülkelerin yasal ve bürokratik engelleriyle sınırlı kalmakta ve göçmenlerin fiziksel güvenliğini sağlamada zorluklar yaratmaktadır (*IOM Annual Report 2023 | IOM's Achievements & Insights*, 2023). Bu bağlamda, göçmenlerin fiziksel güvenliğini artırmak için mevcut koruma sistemlerinin güçlendirilmesi ve daha kapsayıcı hale getirilmesi gerekmektedir. Araştırmalar, güvenli alanlar ve koruma mekanizmalarının etkinliğini değerlendirmekte ve bu mekanizmaların eksikliklerini ortaya koymaktadır. Göçmenlerin korunması için daha etkili ve sürdürülebilir sistemlerin oluşturulması hem bireysel güvenliklerini sağlamak hem de toplumsal huzuru korumak açısından kritik bir öneme sahiptir.

Göçmenlerin ekonomik güvenliği; istihdam fırsatları, iş güvencesi ve gelir düzeyleri gibi temel faktörlerle doğrudan ilişkilidir. Göçmenlerin iş gücüne katılımı, ev sahibi ülkelerdeki yasal düzenlemeler, iş piyasasındaki rekabet ve sosyal statü gibi değişkenler tarafından şekillendirilmektedir. Arlie Hochschild, küresel emek piyasalarının yeniden yapılandırılmasının göçmenler üzerindeki etkilerini ele alırken, özellikle göçmen kadınların emek piyasalarında karşılaştıkları yapısal eşitsizliklere dikkat çeker. Hochschild'in analizine göre, göçmenlerin düşük ücretli ve güvencesiz işlerde yoğunlaşması, ekonomik güvenliklerini tehdit eden önemli bir faktördür (Hochschild & Machung, 2012). Guy Standing'in güvencesizlik ve ekonomik güvenlik üzerine yaptığı çalışmalar da göçmenlerin iş gücünde karşılaştıkları riskleri ve bu risklerin ekonomik güvenlik üzerindeki etkilerini derinlemesine incelemektedir. Standing, "prekarya" olarak adlandırdığı güvencesiz işlerde çalışan bireylerin, ekonomik ve sosyal haklardan yoksun bırakıldığını vurgular. Prekarya, kentlerdeki esnek, geçici, düşük ücretli ve sosyal güvenceden yoksun işlerde çalışan bireyleri tanımlar. Bu perspektiften bakıldığında, göçmenlerin prekaryaya dahil edilmesi, onların hem ekonomik güvencesizlikle hem de sosyal dışlanma ile karşı karşıya kalmalarına yol açmaktadır (Standing, 2016). Göçmenlerin düşük ücretli, geçici ve güvencesiz işlerde çalışmaları, ekonomik güvenliklerini ciddi şekilde tehdit eden bir dinamik oluşturur.

Göçmenlerin ekonomik güvenliğinin sağlanması, temel kaynaklara erişimlerini de içerir. Sağlık hizmetleri, eğitim olanakları ve konut gibi temel hizmetlere erişim, göçmenlerin yaşam kalitesini ve ekonomik güvenliğini doğrudan etkileyen unsurlardır. Ancak, ev sahibi ülkelerdeki yasal düzenlemeler ve sosyal politika uygulamaları, göçmenlerin bu kaynaklara erişimini sınırlayabilir veya tamamen engelleyebilir (Massey vd., 1994). Araştırmalar, göçmenlerin bu hizmetlere erişiminin sınırlı olması durumunda ekonomik kırılganlıklarının arttığını ve bu durumun onların genel güvenlik algılarını olumsuz etkilediğini göstermektedir (Katz, 2015). Göçmenlerin ekonomik güvenliğini sağlamak için, temel hizmetlere erişimlerini kolaylaştıracak politikaların geliştirilmesi ve bu hizmetlerin kapsayıcılığının artırılması gerekmektedir. Bu hem göçmenlerin bireysel refahını artıracak hem de toplumun genel güvenlik seviyesini yükseltecek önemli bir adımdır. Bu bağlamda, Guy Standing'in "prekarya" kavramı, kentlerin neoliberal politikalarla dönüşen ekonomik yapılarının, göçmenleri nasıl güvencesiz işlere ittiğini açıklamada önemli bir teorik çerçeve sunar. Kentlerin bu iş güvencesizliğini destekleyen yapıları, göçmenlerin ekonomik güvenliklerini tehdit eder. Göçmenler, genellikle bu prekaryanın bir parçası olarak kentlerdeki iş gücüne dahil olur ve bu durum, onların hem ekonomik güvenceden hem de sosyal haklardan mahrum kalmalarına yol açar. Bu bağlamda, Standing'in analizleri, göçmenlerin kentlerdeki emek piyasasında nasıl dezavantajlı hale geldiklerini ve bu durumun onların ekonomik güvenliğini nasıl zayıflattığını açıklar (Standing, 2011).

Göçmenlerin yasal statüleri, onların güvenlikleri üzerinde doğrudan etkili olan kritik bir faktördür. Oturma izinleri, çalışma izinleri ve vatandaşlık gibi hukuki statüler, göçmenlerin sosyal, ekonomik

ve siyasi haklarını belirleyen unsurlardır. Bu çerçevede, göçmenlerin yasal durumlarının belirsizliği, güvenlik algılarını olumsuz etkileyebilir ve günlük yaşamlarını önemli ölçüde kısıtlayabilir. James Hathaway, uluslararası mülteci hukuku üzerine yaptığı çalışmalarda, göçmenlerin hukuki statülerinin güvenliklerine olan etkilerini kapsamlı bir şekilde incelemiştir. Hathaway'ın analizleri, özellikle mülteci statüsüne sahip olmayan göçmenlerin hukuki koruma eksikliklerinin, hem bireysel hem de toplumsal güvenlikleri üzerinde ciddi riskler oluşturduğunu ortaya koymaktadır (Hathaway, 2005). David Cantor ise mültecilerin ve zorla yerinden edilen kişilerin uluslararası hukuk kapsamındaki haklarını araştırmıştır. Cantor, yasal statüdeki belirsizliklerin, göçmenlerin temel haklara erişimlerini nasıl kısıtladığını ve bu durumun onların fiziksel ve ekonomik güvenliklerini nasıl tehdit ettiğini analiz etmiştir (Cantor, 2021). Göçmenlerin yasal statülerinin güvence altına alınması, onların güvenliklerinin sağlanmasında hayati bir rol oynamaktadır. Bu bağlamda, oturma izni ve vatandaşlık gibi hukuki statülerin verilmesi, göçmenlerin sosyal ve ekonomik entegrasyonlarını kolaylaştırırken, güvenliklerini artırmak için kritik bir önlem olarak değerlendirilebilir. Göçmenlerin güvenliği, bulundukları ülkelerdeki politik ortamın etkisi altında şekillenir. Politik atmosferin göçmenlere yönelik tutumu, ayrımcılık, yabancı düşmanlığı ve göç yasalarındaki değişiklikler gibi faktörlerle doğrudan ilişkilidir. Rainer Bauböck, göç politikalarının demokratik toplumlar üzerindeki etkilerini inceleyerek, göçmenlerin siyasi haklarının güvenlikleri ile nasıl kesiştiğini ele almıştır. Bauböck'ün çalışması, göçmenlerin demokratik süreçlere katılımının ve politik entegrasyonlarının, onların toplumsal güvenliklerini güçlendirdiğini göstermektedir (Bauböck, 2006). Politikaların bir parçası olarak sosyal yardımların göçmenlerin toplumsal güvenlik ağlarına erişimini etkilediği söylenebilir. Sosyal yardımların ve kamu hizmetlerinin göçmenler için sınırlandırılması ekonomik ve toplumsal güvenlikleri açısından risk taşımaktadır (Eick & Bussemeyer, 2024). Politik hassasiyetin göçmenler üzerindeki etkileri, onların günlük yaşamlarında karşılaştıkları ayrımcılık, yabancı düşmanlığı ve sosyal dışlanma gibi sorunları artırabilir.

Göç yasalarındaki ani değişiklikler, göçmenlerin hukuki statülerini tehlikeye atarak, güvenliklerini daha da kırılgan hale getirebilir. Bu nedenle, göçmenlerin güvenliğini artırmak için, politikaların daha kapsayıcı ve adil olması, ayrımcılık karşıtı tedbirlerin güçlendirilmesi ve göçmenlerin siyasi haklarının tanınması gerekmektedir. Göçmenlerin toplumsal güvenliklerini sağlamak için politik atmosferin onlara karşı düşmanca olmaktan ziyade destekleyici ve koruyucu bir yaklaşımla şekillendirilmesi önemlidir. James Hathaway'ın uluslararası mülteci hukuku üzerine yaptığı çalışma, göçmenlerin yasal statülerinin kentlerdeki güvenlikleri üzerindeki etkilerini anlamada kritik bir kaynak sağlar. Kentler, göçmenlerin oturma izinleri, çalışma izinleri ve vatandaşlık gibi hukuki statülerin belirleyici olduğu, bu statülerin sosyal ve ekonomik entegrasyonlarını doğrudan etkilediği mekanlar olarak karşımıza çıkar. Yasal statünün belirsizliği, göçmenlerin kentlerdeki günlük yaşamlarını kısıtlar ve onları daha güvensiz hale getirir. Bu durum, kentlerde göçmenlerin sosyal dışlanma ve ekonomik kırılganlıkla karşı karşıya kalmalarına neden olabilir. Kentler, aynı zamanda bu tür hukuki statülerin belirlenmesinde ve uygulanmasında kritik roller oynayan bürokratik merkezlerdir (Hathaway, 2005).

Göçmenlerin güvenliği, bulundukları toplumlarla olan sosyal entegrasyonlarının derinliğiyle de doğrudan ilişkilidir. Sosyal ağlar, göçmenlerin yeni çevrelerine uyum sağlamaları ve topluluk içinde destek bulmaları açısından kritik bir öneme sahiptir. Alba ve Foner, göçmenlerin sosyal entegrasyon süreçlerini incelerken, sosyal ağların ve topluluk desteğinin göçmenlerin güvenliğini nasıl artırdığını detaylı bir şekilde ele almıştır. Alba ve Foner, sosyal sermayenin göçmenlerin ekonomik ve toplumsal güvenliklerine olan katkısını vurgulayarak, sosyal bağların güçlendirilmesinin göçmenlerin maruz kaldıkları riskleri azalttığını savunur (Alba & Foner, 2015). Roger Waldinger da göçmen topluluklarının oluşum süreçlerini ve bu toplulukların göçmenlerin güvenliğini nasıl pekiştirdiğini analiz etmiştir. Waldinger'ın araştırmaları, sosyal entegrasyonun sadece bireylerin güvenlik algısını değil, aynı zamanda topluluk içindeki dayanışmayı da güçlendirdiğini göstermektedir (Waldinger, 2015). Göçmenler, sosyal ağlar aracılığıyla iş, konut ve eğitim gibi temel ihtiyaçlarını karşılayabilir ve bu süreçte karşılaştıkları

zorluklarla daha etkili bir şekilde başa çıkabilirler. Bu nedente, göçmenlerin topluluklar içinde aktif rol almaları ve sosyal ağlarını genişletmeleri hem fiziksel hem de psikolojik güvenliklerini artırmak açısından büyük önem taşır.

Gianfranco Ferraro ise, göçmenlerin ruh sağlığı üzerine yaptığı çalışmalarla, göç sürecinin psikolojik sonuçlarını daha geniş bir bağlamda ele almıştır. Ferraro, göçmenlerin yaşadığı belirsizlik, dışlanma ve kimlik kaybı gibi durumların, onların ruh sağlığında kalıcı etkiler bırakabileceğini savunur. Bu tür psikolojik stresörler, göçmenlerin hem bireysel hem de toplumsal düzeyde güvenliklerini tehlikeye atar (Ferraro, 1995). Göçmenlerin ruh sağlığını desteklemek için, onlara yönelik psiko-sosyal hizmetlerin ve terapi imkanlarının artırılması gereklidir. Ayrıca, toplumların göçmenlere karşı daha kapsayıcı ve empatik yaklaşımlar benimsemesi, göçmenlerin sosyal ve psikolojik güvenliklerinin sağlanmasında kilit bir rol oynar.

5. GÖÇ VE KENT GÜVENLİĞİ BAĞLAMINDA DÜNYA ÖRNEKLERİ

Bu bölümde, göç ve kent güvenliği bağlamında Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri ve Asya örnekleri kısaca ele alınacaktır. Dünyanın farklı coğrafyalarında kent ve göç güvenliği arasındaki ilişkilere dair farklı uygulamalar incelenecektir. Bu bölüm, Avrupa'daki göçmen yerleşim politikalarının genel bir değerlendirmesini sunmayı amaçlamaktadır.

Avrupa, tarihsel olarak göçmen akımlarının yoğun olduğu bir bölge olup, günümüzdeki dinamikleri de bu geçmişten etkilenmektedir. Göç, Avrupa'nın sosyoekonomik yapısını ve kültürel çeşitliliğini şekillendiren önemli bir unsurdur. Bu amaçla Avrupa'daki göçmen yerleşim politikalarını, ayrımcılık vakalarını ve konut sorunları ele alınacaktır. Özellikle göçmenlerin entegrasyon süreçlerindeki zorluklar ve bu süreçlerin sosyal uyum üzerindeki etkileri üzerine odaklanılacaktır. Ayrımcılık ve düşük kaliteli konut koşulları, göçmenlerin yaşam standartlarını olumsuz etkileyen kritik faktörlerdir. Bu konuların ele alınması, Avrupa'da daha kapsayıcı ve adil politikaların geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.

Belçika'da, 1981'den beri yürürlükte olan anti-ırkçılık yasası önemli bir ilerleme olarak değerlendirilse de göçmenlerin özel ihtiyaçlarına yönelik politikalar oluşturulmaması eleştirilmektedir (Harrison vd., 2005). Göçmenlerin çoğunluğunun sosyal konut kiracısı olması sosyoekonomik dezavantajlı göçmen grupları göz ardı ettiği anlamına da gelmektedir. Danimarka'da, mültecilerin ve göçmenlerin dağıtımına yönelik projelerin yürütülmesi ve eşit muameleyi teşvik eden yeni bir kurumun kurulması pozitif bir gelişme olarak görülse de, özellikle konut sektöründe ayrımcılık vakalarının sıkça rapor edilmesi büyük bir zaafiyet olarak karşımıza çıkmaktadır (Arfaoui, 2019).

Almanya'da kentsel yenileme projeleri aracılığıyla göçmenlerin yerel topluluklara entegrasyonu teşvik edilmekte, ancak ayrımcılık vakalarının yeterince izlenmemesi ve ulusal hukuka AB'nin eşit muamele direktiflerinin entegre edilmesindeki zorluklar, göçmen yerleşim politikalarının etkisini sınırlamaktadır. Fransa'da ise anayasanın ayrımcılığı yasaklamasına rağmen, göçmenlere yönelik ayrımcılık vakalarının izlenmemesi ve resmi istatistiklerde etnik kökenlerin kaydedilmemesi, bu politikaların etkinliğini gölgelemektedir (Harrison vd., 2005).

İspanya ve Yunanistan gibi Güney Avrupa ülkelerinde göçmenlere konut desteği sağlanmaya çalışılsa da bu çabalar kent güvenliği açısından önemli zorluklarla karşı karşıyadır. Uygun fiyatlı konut sıkıntısı ve etnik azınlıklara yönelik açık ayrımcılık, göçmenlerin sosyal uyumunu tehdit eden yaygın sorunlar haline gelmiştir. Özellikle Yunanistan'da Romanlar gibi grupların düşük kaliteli konutlarda yaşamaları, bu ülkedeki sosyal uyum politikalarının yetersizliğini ve sonuç olarak toplumsal huzursuzluğu gözler önüne sermektedir (Arfaoui, 2019). Bu durum, göçmenlerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve kent güvenliğinin sağlanması için acil önlemler alınması gerektiğini göstermektedir. Uygun konutların sağlanması, göçmenlerin yerel topluluklarla entegrasyonunu kolaylaştıracak ve güvenlik algısını artırarak

caktır. Dolayısıyla, konut politikalarının gözden geçirilmesi ve ayrımcılıkla mücadele, kentlerin sosyal istikrarı için kritik bir öneme sahiptir.

İrlanda ve İtalya'da göçmenler için yasal olarak tanımlanmış konut fırsatları, kent güvenliği bağlamında olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmektedir. Ancak, bu ülkelerdeki etnik azınlık gruplarının, özellikle İrlanda'daki *Travellers* topluluğunun konut piyasasında karşılaştığı zorluklar, göçmen yerleşim politikalarının etkinliğini ve dolayısıyla kent güvenliğini tehdit etmektedir. Bu tür zorluklar, sosyal uyumun sağlanmasında ve yerel topluluklarla göçmenler arasında güven ilişkilerinin kurulmasında engeller oluşturmaktadır. İtalya'da ise Roman ve Sinti toplulukları için kötü konaklama koşulları, yalnızca yaşam standartlarını düşürmekle kalmayıp aynı zamanda bu grupların toplumsal dışlanma ve suç oranlarıyla ilişkilendirilmesine yol açmaktadır (Harrison vd., 2005). Bu durum, göçmenlerin yerleşim süreçlerinin kent güvenliği üzerindeki etkilerini ortaya koymakta ve daha kapsayıcı politikaların gerekliliğini vurgulamaktadır.

Hollanda ve Lüksemburg gibi ülkelerde, etnik azınlıklar için kentsel politikalar ve sosyal karışımı teşvik eden düzenlemeler pozitif örnekler sunarken, ayrımcılık vakalarının yeterince belgelenmemesi ve düşük kaliteli konutlarda yaşayan azınlıkların karşılaştıkları zorluklar bu ülkelerin entegrasyon politikalarındaki eksiklikleri işaret etmektedir. Özellikle Hollanda'da çok kültürlü inşaat projelerine rağmen, azınlıkların sosyal olarak ayrışma riski altında olmaları, entegrasyonun tam anlamıyla sağlanamadığını göstermektedir (Harrison vd., 2005). Hollanda 2024 yılında sığınma krizi ilan ederek 5 yılını dolduran her göçmene otomatik sığınma iznini vermeyeceğini, ikili statü sistemi koyarak savaş mültecilerine daha esnek yaklaşırken diğer mülteci gruplarına daha katı kurallar koyacağını ilan etmiştir.

Birleşik Krallık, göçmen yerleştirme politikaları konusunda en kapsamlı yasal ve düzenleyici sistemlerden birine sahip olsa da özel sektördeki ayrımcılık ve düşük gelirli etnik azınlıkların konut seçenekleri konusunda kısıtlamalarla karşılaşmaları, sistemin zayıf yönleri arasında yer almaktadır. Özellikle göçmenlerin konut piyasasında yer alabilme kapasiteleri, bu ülkedeki sosyal adaletin sağlanması açısından kritik bir öneme sahiptir (Arfaoui, 2019). Birleşik Krallık yönetimi, 2022'de "Ruanda Planı" olarak isimlendirilen göçmenleri ülke dışında tutma planı kapsamında düzensiz göçmenleri ve ülkeye yasa dışı yollarla girip sığınma talebinde bulunanları, Ruanda'ya göndermeyi hedeflemişti. Ancak yoğun tepkiler ve hukuki engellemeler neticesinde bu plan şimdilik askıya alındı.

Genel olarak Avrupa ülkelerinde göçmenlerin yerleştirilme politikaları, her ülkenin sosyoekonomik yapısına ve tarihsel deneyimlerine göre farklılık göstermektedir. Birçok ülke entegrasyon süreçlerine büyük önem verse de bu politikaların etkinliğini sınırlayan en büyük faktörler arasında ayrımcılık vakalarının izlenememesi, düşük kaliteli konutlarda yaşam koşulları ve göçmenlerin sosyoekonomik zorluklarla karşılaşmaları yer almaktadır. Bu çerçevede, Avrupa'daki göçmen yerleşim politikalarının daha kapsayıcı ve adil bir yapıya kavuşabilmesi için hem hukuki hem de uygulama düzeyinde daha güçlü önlemlerin alınması gerekmektedir.

ABD'deki göç dinamikleri, toplumsal ayrışma ve ekonomik entegrasyon süreçleri açısından kritik bir öneme sahiptir. Son yıllarda göçmenlerin yerleşim alanlarındaki ayrışmalarının, bu toplulukların hem kırsal hem de kentsel alanlarda belirgin ayrımcılık yaşadığı analizlerle ortaya çıkmaktadır. Göçmenlerin yerleşim ayrışmasının yeni ölçüm yöntemleri (Eriksson & Ward, 2019) üzerinden analiz edilmesi, göçmen topluluklarının hem kırsal hem de kentsel bölgelerde yüksek düzeyde ayrışma yaşadığını göstermektedir. Bu ayrışmanın yalnızca büyük kentlerle sınırlı olmadığı, küçük kasaba ve kırsal bölgelerde de yaygın olduğu bulgusu, göçmenlerin mekânsal hareketliliğinin geniş bir coğrafyaya yayıldığını ortaya koymaktadır. Çinli ve Meksikalı göçmenlerin bu ayrışmada öne çıkan gruplar olduğu görülürken, zamanla bu ayrışmanın azaldığı ve Avrupa kökenli göçmenlerle benzer düzeylere geldiği belirtilmiştir. Ancak bu çalışmada, ayrışmanın sosyal ve ekonomik sonuçlarına dair daha fazla araştırma yapılması gerektiği vurgulanmaktadır. Ayrışmanın göçmenlerin sosyo-ekonomik uyum sürecini nasıl etkilediğine

dair sınırlı bilgi sunulmakta ve daha detaylı analizler yapılması gerektiği dile getirilmektedir (Eriksson & Ward, 2019). Ancak, bu ayrışma sürecinin sosyal ve ekonomik sonuçlarına dair daha fazla araştırma yapılması gerektiği vurgulanmaktadır. *Beyaz kaçışı* gibi tarihsel dinamikler, ırksal ayrışmayı derinleştirirken, Trump yönetiminin birinci döneminin göç politikaları göçmenlerin toplumsal uyumu üzerindeki olumsuz etkileri gözler önüne sermektedir.

Bir diğer önemli bulgu, işsizlik ve Asya doğumlu göçmenlerin yerleşim tercihleri üzerine yapılan çalışmalardır (Höschle vd., 2015). Asya kökenli göçmenlerin istihdam kaygıları olduğundan düşük işsizlik oranına sahip bölgeleri tercih ettikleri görülmektedir. İşsizlik oranı yüksek olan bölgelerde göçmenlerin iş bulma olasılığı düşük olduğu için bu tür bölgelerden kaçınmaları, sosyo-ekonomik uyum açısından önemlidir. Ayrıca, bu tür bölgelerde işsizlik oranının çocukların eğitim performansını olumsuz etkilediği ve onların gelecekteki başarılarına zarar verebileceği de vurgulanmaktadır. Bu çalışma (Höschle vd., 2015), işsizlik oranının göçmen topluluklarının yerleşim kararlarını nasıl etkilediğini ve bunun uzun vadede sosyal uyum süreçlerine olan etkilerini analiz etmektedir. Ancak bu bağlamda daha geniş kapsamlı araştırmaların yapılması gerektiği de belirtilmektedir.

Tarihsel olarak göçmen ayrışmasının en önemli dinamiklerinden biri olan *beyaz kaçış* (Shertzer & Walsh, 2016), ırksal ayrışmanın artışında merkezi bir rol oynamaktadır. 1900-1930 yılları arasında, siyah göçmenlerin kuzey kentlerine göç etmesi ve beyazların bu bölgeleri terk etmesi, ırksal ayrışmanın güçlenmesine neden olmuştur. Beyazların siyahi komşulardan kaçışının, ayrımcı yasal düzenlemeler olmasa bile, ayrışmayı tetikleyen bir faktör olduğu tespit edilmiştir. Bu bulgu, ırksal ayrışmanın sadece yasal engellerden değil, bireylerin yerleşim tercihlerinden de kaynaklandığını göstermektedir. ırksal geçişin konut fiyatlarına ve bölgesel kalkınmaya etkileri üzerine daha fazla araştırma yapılması gerektiği vurgulanırken, beyazların kaçışının yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda sosyo-kültürel dinamikler tarafından da şekillendirildiği sonucuna ulaşılmaktadır.

Son olarak, Trump yönetiminin birinci döneminin göç politikaları üzerine yapılan incelemeler (Barrera & Carmen, 2019), göçmenlerin ulusal güvenlik stratejisinde nasıl bir tehdit olarak görüldüğünü ortaya koymaktadır. Trump'ın "Önce Amerika" stratejisi kapsamında alınan önlemler, düzensiz göçmenlerin yanı sıra yasal yollarla ülkeye gelen göçmenlerin de hedef alındığını göstermektedir. Ancak bu politikaların göçmenlerin topluma uyumu ve ekonomik katkıları üzerindeki olumsuz etkileri göz ardı edilmektedir. Araştırmalar, göçmenlerin ABD ekonomisine ve eyaletlerdeki bölgelerin yerel gelişimine önemli katkılar sağladığını ve suç oranlarının yerel halka kıyasla daha düşük olduğunu gösterirken, Trump yönetimi bu bulguları görmezden gelerek göçü güvenlik tehdidi olarak ele almıştır (Barrera & Carmen, 2019). Bu durum, göç politikalarının daha derinlemesine analiz edilmesi ve göçmenlerin toplum üzerindeki etkilerinin objektif bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, ABD'deki göçmenlerin ayrışma dinamikleri ve göç politikalarına dair yapılan çalışmalar, göçmenlerin toplumsal uyum süreçlerinin çok katmanlı bir yapıya sahip olduğunu ve ayrışmanın sosyo-ekonomik sonuçlarının derinlemesine incelenmesi gerektiğini göstermektedir. Ayrışmanın nedenleri ve sonuçları, yerleşim tercihleri, işsizlik oranları ve göç politikalarının etkileri gibi faktörler, göçmenlerin topluma entegrasyon süreçlerinde belirleyici rol oynamaktadır. Ancak bu süreçlerin daha kapsamlı analizlerle desteklenmesi, göçmenlerin toplumsal uyumuna dair daha net ve sağlıklı çıkarımlar yapılabilmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Asya ülkelerindeki göç hareketleri de tarihsel, sosyoekonomik ve politik dinamiklerle şekillenmekte ve kendine özgü göçmen yerleşim politikaları sergilemektedir. Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri ve Asya gibi farklı coğrafyalar, göçmen entegrasyonu, ayrımcılık, konut sorunları ve güvenlik riskleri gibi ortak zorluklarla yüzleşmektedir.

Dünyanın en kalabalık ülkelerinden biri olan Çin, 1,4 milyar nüfusu ile dikkat çekmektedir. Hızlı kentleşme süreci, kırsal nüfusun kentlerde iş bulma zorlukları ve işsizlik oranlarının artmasına yol

açmıştır. Ayrıca, yaşlanan nüfusun sosyal güvenlik sistemine olan baskısı, ekonomik büyüme için önemli bir tehdit oluşturmaktadır.

Güney Kore, son yirmi beş yılda gösterdiği hızlı ekonomik büyüme ile birlikte göçmen iş gücüne olan ihtiyacını artırmıştır. Yerel halkın düşük prestijli işlerde çalışmayı istememesi, Vietnam gibi ülkelerden gelen göçmenlerin çoğunlukta olduğu düşük vasıflı iş gücüne olan talebi artırmaktadır (Gamerman, 2019). Benzer şekilde, Tayvan da Endonezya, Vietnam, Filipinler ve Tayland gibi ülkelerden gelen göçmen işçilere ev sahipliği yapmaktadır. Ancak, bu göçmenler, kötü çalışma koşulları, düşük ücretler ve hak ihlalleri gibi zorluklarla karşı karşıya kalmaktadır (Mohapatra, 2013).

Asya'daki göç süreçleri, bölgesel ve uluslararası güvenlik ile doğrudan ilişkilidir. Ülkeler, yaşlanan nüfus ve ekonomik büyüme ihtiyaçları doğrultusunda göç süreçlerine dahil olmaktadır. Ancak, göçmen iş gücünün artışı, bazı güvenlik risklerini ve suç oranlarını da beraberinde getirmektedir (Gamerman, 2019). Bu nedenle, göç sorunlarının çözümünde ortak mekanizmaların geliştirilmesi ve yasaların etkin uygulanması önem taşımaktadır. Örneğin, Merkezi Asya ülkeleri arasındaki sınırların geçirgenliği, yasadışı göçü kontrol etmeyi zorlaştırmakta, bu da ulusal güvenlik için bir tehdit oluşturmaktadır (Mohapatra, 2013).

Göçmenlerin sosyal uyum süreçleri, genellikle resmi kamusal alanlardan dışlanmaları durumunda kendilerine ait alanlar yaratmalarıyla ilişkilidir. Bu durum, Dubai ve Abu Dhabi gibi kentlerde göçmenlerin kendi mekanlarını nasıl yeniden yarattıklarını göstermektedir (Baas vd., 2020). Genç Arap göçmenlerin kentteki boş alanları kullanarak kozmopolit bir yaşam tarzı benimsemeleri ve yerel halkında da bu göçmenleri dışlamaması onların aidiyet hissi geliştirmelerine destek olmaktadır. (Baas vd., 2020).

Sonuç olarak, farklı dünya coğrafyalarındaki göçmen yerleşim politikaları, her ülkenin kendi tarihsel, kültürel ve ekonomik bağlamlarına göre şekillense de ortak sorunlar ve fırsatlar barındırmaktadır. Avrupa'da entegrasyon süreçlerinde karşılaşılan ayrımcılık ve konut sorunları, ABD'deki mekânsal ayrışma ve göçmen politikaları ile Asya'daki yasadışı göç ve güvenlik riskleri, küresel göç dinamiklerinin çok katmanlı yapısını gözler önüne sermektedir. Göçmenlerin topluma entegrasyonu ve sosyal uyum süreçlerinin başarılı olabilmesi, daha kapsayıcı ve adil politikaların geliştirilmesine bağlıdır. Bu kapsamda, göç dinamiklerinin derinlemesine incelenmesi, sadece ulusal değil, küresel düzeyde daha sürdürülebilir ve dengeli politikalar oluşturulmasına katkı sağlayacaktır.

6. TARTIŞMA VE SONUÇ

Göçmenlerin kentlerdeki varlığı, yerel halk ile olan etkileşimleri ve kentsel yapı üzerindeki etkileri, güvenlik algısını derinden etkilemektedir. Bu bağlamda, göçmenlerin kentlerin dinamiklerine entegrasyonu, güvenlik politikalarının belirlenmesinde kritik bir rol oynamaktadır. Ancak, göçmenlerin sadece bir dış unsur olarak ele alınması, güvnlükleştirilmesi, kentsel güvenliği zayıflatacak ayrışmalara ve toplumsal gerilimlere yol açabilir. Bu çalışma, kent güvenliği kavramının çok boyutlu yapısını ve göçmenlerin kentlerin mevcut sosyo-ekonomik dinamikleri içindeki yerini tartışmayı amaçlamıştır. Bunu gerçekleştirebilmek için çalışmanın kurgusu kent, yerel halk ve göçmen güvenliği çerçevesinde inşa edilmiştir. Bu değerlendirme, Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa ve Asya ülkeleri örnekleriyle güçlendirilmiştir.

Kentler, göçmenleri yeniden inşa eden ya da onları kentsel yapı içinde ayrı bir unsur olarak ele alan yapılar değildir; aksine, göçmenler, kentlerin mevcut sosyo-ekonomik ve kültürel dinamikleri içinde yer bulur ve bu yapıların doğal bir parçası haline gelirler. Kent güvenliği perspektifinde göçmenlerin entegrasyonu, kentlerin kendi içsel dinamiklerinin ve yapılaşma süreçlerinin bir uzantısı olarak ele alınmalıdır. Kentler, zaman içinde göçmenlerin varlığına adapte olurken, onları bir dış unsur gibi yeniden şekillendirmek yerine, göçmenlerin mevcut güvenlik ve sosyo-kültürel yapılar içinde yerlerini

bulmalarını sağlarlar. Bu durum, kent güvenliğinin yeniden inşası gerekliliğini değil, mevcut güvenlik politikalarının ve toplumsal yapının göçmenleri kapsayıcı bir anlayışla ele almasını gerektirir.

Bu çalışmanın çerçevesi, göçmenlerin güvenlik algısının, yaşadıkları fiziksel ve sosyal çevreyle ne kadar iç içe geçmiş olduğunu vurgulamaktadır. Özellikle kentlerde göçmenlerin gettolaşma eğilimleri, yerel halk ile göçmenler arasındaki toplumsal bağların zayıflamasına ve dolayısıyla kentsel güvenliğin tehdit altına girmesine neden olabilmektedir (Al-Azmeh, 2003). Bu bağlamda, kentin fiziksel ve sosyal yapısının daha kapsayıcı bir şekilde yeniden tasarlanması ve güvenlik politikalarının da bu çok boyutlu yapıyı göz önünde bulundurması gerekmektedir. Ayrıca, teknolojinin kent güvenliğinde artan rolü ve akıllı kent sistemlerinin kullanımı, kentsel güvenliği hem fiziksel hem de toplumsal anlamda geliştirmek için potansiyel sunmaktadır. Ancak, bu teknolojilerin kullanımının toplumun tüm kesimlerini kapsayıcı bir şekilde yapılması gerektiği unutulmamalıdır.

Göçmenlerin güvenliği de kentsel güvenlik açısından çok boyutlu olarak ele alınmalıdır. Fiziksel güvenlik, ekonomik fırsatlara erişim, sosyal ağlarla entegrasyon ve yasal hakların korunması gibi konular göçmenlerin güvenliğini şekillendiren unsurlardır. Bu bağlamda, göçmenlerin karşılaştığı şiddet, sömürü, dışlanma ve marjinalleşme gibi riskler küresel eşitsizliklerle ilişkilidir ve özellikle fiziksel güvenlik konusunda büyük tehditler oluşturmaktadır. Ayrıca, entegrasyon süreçlerinin başarılı olabilmesi, göçmenlerin topluma aktif katılımı ve yerel halkla kurdukları bağların güçlendirilmesiyle mümkün olabilir. Bu süreçler, yerel halkın güvenlik algısını güçlendirebileceği gibi entegrasyonun sağlanamaması, toplumsal gerilimleri artırarak güvensizlik duygularına yol açabilir. Kent güvenliği kavramı, yerel halk ve göçmenler arasındaki ilişkilerin dengeli bir şekilde ele alınmasını ve entegrasyonun başarıya ulaşmasını gerektiren çok boyutlu bir yapıyı ifade etmektedir. Bu ilişkilerde fiziksel, toplumsal, ekonomik ve psikolojik güvenlik boyutları bir arada düşünülmelidir. Göçmenlerin güvenliğinin sağlanması, toplumsal bütünlüğün korunmasına katkı sağlar; bununla birlikte, entegrasyon süreçlerinde karşılaşılan zorluklar, yabancı düşmanlığının artmasına ve toplumsal uyumun bozulmasına neden olabilir. Hem yerel halkın hem de göçmenlerin güvenliği, kent yaşamının sürdürülebilirliği açısından kritik öneme sahiptir ve toplumsal uyumun temeli olarak değerlendirilmelidir.

Avrupa örneğinde, göçmenlerin entegrasyonu ve konut politikaları incelendiğinde, ayrımcılığın ve düşük kaliteli konut koşullarının sosyal uyumu zedeleyen önemli faktörler olduğu görülmektedir. Bu durum, göçmenlerin toplumsal dışlanmasını artırarak yerel topluluklarla olan ilişkilerde güvensizliği pekiştirmektedir. Özellikle Belçika, Danimarka ve Almanya gibi ülkelerde göçmen yerleşim politikaları bazı ilerlemeler kaydetmiş olsa da ayrımcılık vakalarının yeterince izlenmemesi, bu süreçlerin etkinliğini sınırlayan önemli bir zayıflık olarak karşımıza çıkmaktadır (Beller, 2020; Hamidou-Schmidt & Mayer, 2021). Öte yandan, Güney Avrupa'daki konut desteği çabaları, özellikle Yunanistan ve İspanya'da, göçmenlerin uygun yaşam koşullarına erişememesi nedeniyle başarısızlıkla sonuçlanmış, bu da kent güvenliğini tehdit eden toplumsal huzursuzluklara yol açmıştır (Jiménez-Lasserrotte vd., 2020). Amerika Birleşik Devletleri örneğinde, göçmen yerleşiminde ayrışma dinamikleri dikkat çekmektedir. Göçmen grupların kentsel ve kırsal alanlarda ayrıştığı, bu ayrışmanın göçmenlerin toplumsal uyum süreçlerini olumsuz etkilediği gözlemlenmektedir. Bunun yanı sıra, Trump yönetimi dönemindeki göç politikalarının göçmenlerin ekonomik katkılarını göz ardı eden ve göçü bir güvenlik tehdidi olarak ele alan yaklaşımları, entegrasyon süreçlerine zarar vermiştir (Alba & Foner, 2015; Barrera & Carmen, 2019). Göçmenlerin yerleşim tercihlerini etkileyen ekonomik faktörler, özellikle istihdam kaybı, göçmenlerin mekânsal hareketliliklerini belirlemede önemli bir rol oynamaktadır. Bu durum, göçmenlerin sosyo-ekonomik uyumunu zorlaştırmakta ve kentlerdeki sosyal güvenlik risklerini artırmaktadır. Asya'da ise göçmen işgücünün sosyoekonomik yapıya katkıları ve yasadışı göçmenlerin güvenlik riskleri tartışılmaktadır. Özellikle Çin'de, iç göç ve kentleşme dinamikleri bağlamında büyük ölçekli nüfus hareketleri, sosyoekonomik dengeleri etkilemekte ve güvenlik risklerini beraberinde getirmektedir (Baas vd., 2020;

Gamerman, 2019). Bu süreçler, göç politikalarının yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda güvenlik boyutunu da kapsayan bütüncül bir yaklaşımla ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, kent güvenliği ile göç olgusu arasındaki ilişki, yalnızca bireysel güvenlik endişeleriyle sınırlı değildir. Kentler, göçmenleri yeniden şekillendirmekten ziyade, mevcut yapıları içinde entegre etme sürecindedir. Bu durum, güvenlik politikalarının, toplumsal uyumun sağlanması ve göçmenlerin yerel halkla kurduğu ilişkilerin güçlendirilmesi üzerine odaklanması gerektiğini göstermektedir. Teknolojinin rolü ve sosyal yapının dönüşümü, göçmenlerin kent yaşamındaki yerlerini sağlamlaştırma çabalarında önemli araçlar olarak kullanılabilir. Dolayısıyla, bu süreçlerin başarılı bir şekilde yönetilmesi hem yerel halkın hem de göçmenlerin güvenliğinin sağlanmasına ve sürdürülebilir bir kent yaşamının inşasına katkıda bulunacaktır.

Vazar Bilgileri

Sıtkı Yıldız

¹ Polis Akademisi Başkanlığı, İç Güvenlik Fakültesi, Ankara, Türkiye

0000-0003-4124-512X

✉ sitki.yildiz@pa.edu.tr

Merve Reyhan Baygeldi

² Polis Akademisi Başkanlığı, İç Güvenlik Fakültesi, Ankara, Türkiye

0000-0003-2935-2723

✉ mervereyhan.baygeldi@pa.edu.tr

Kaynakça | References

- Adelman, R., Reid, L. W., Markle, G., Weiss, S., & Jaret, C. (2017). Urban crime rates and the changing face of immigration: Evidence across four decades. *Journal of Ethnicity in Criminal Justice*, 15(1), 52-77. <https://doi.org/10.1080/15377938.2016.1261057>
- Aguilar, A. F. de M., Ellmanns, L., Franke, U., Gunaseelan, P., Meibauer, G., Müller, C., Schnabel, A., Trepp, U., Zaffran, R., & Zumsteg, R. (2018). *Examining the Urban Dimension of the Security Sector* (Providing Security in Urban Environments: The Role of Security Sector Governance and Reform). Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces.
- Agustin, L. (2006). The Disappearing of a Migration Category: Migrants Who Sell Sex. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 32(1), 29-47. <https://doi.org/10.1080/13691830500335325>
- Alaniz, M. L., Cartmill, R. S., & Parker, R. N. (1998). Immigrants and Violence: The Importance of Neighborhood Context. *Hispanic Journal of Behavioral Sciences*, 20(2), 155-174. <https://doi.org/10.1177/07399863980202002>
- Al-Azmeh, A. (2003). *İslamlar ve Moderniteler* (E. Gen, Çev.). İletişim Yayınları.
- Alba, R., & Foner, N. (2015). *Strangers No More: Immigration and the Challenges of Integration in North America and Western Europe*. Princeton University Press. <https://www.jstor.org/stable/j.ctt1h4mjf4>
- Arfaoui, R. (2019). The Asylum Seekers in Non-Metropolitan Areas in France: Between Temporary Integration and Leading to Autonomy. The Case of the Ambertois Territory. *Social Sciences*, 8(7), 210. <https://doi.org/10.3390/socsci8070210>
- Awasthi, S. (2021). 'Hyper'-Urbanisation and migration: A security threat. *Cities*, 108, 102965. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102965>
- Ayuba, D., Akinga, A. Y., Okeh, D. U., Ogaya, J. B., Precious, F. K., & Lucero-Prisno, D. E. (2023). Migration and food security in urban Nigeria: The dilemma of the urban poor. İçinde M. J. Cohen (Ed.), *Advances in Food Security and Sustainability* (C. 8, ss. 235-265). Elsevier. <https://doi.org/10.1016/bs.af2s.2023.08.003>
- Baas, M., Karoui, D. P.-E., & Yeoh, B. S. A. (2020). Migrants in global cities in Asia and the Gulf: Cosmopolitan dialectics and non-integration. *City*, 24(5-6), 793-804. <https://doi.org/10.1080/13604813.2020.1843278>

- Barrera, P., & Carmen, M. (2019). The impact of us immigration in national security, a threat to "america first"? İçinde F. V. Romão (Ed.), *A Dimensão Externa Da Segurança Interna*. Observare. <http://hdl.handle.net/11144/4898>
- Bauböck, R. (2006). Introduction. İçinde R. Bauböck (Ed.), *Migration and Citizenship* (ss. 9-14). Amsterdam University Press. <https://www.jstor.org/stable/j.ctt46mvkf.5>
- Bauman, P. Z. (2006). *Liquid Fear*. Polity Press.
- Beck, U. (2017). *Risk Toplumu: Başka Bir Modernliğe Doğru*. İthaki.
- Bell, M. C. (2017). Police Reform and the Dismantling of Legal Estrangement. *The Yale Law Journal*, 126(7), 2054-2150.
- Beller, J. (2020). Xenophobia trends in Germany: Increasing negative attitude towards foreigners in younger birth cohorts. *The Social Science Journal*, 0(0), 1-7. <https://doi.org/10.1080/03623319.2020.1735855>
- Berry, J. W., Phinney, J. S., Sam, D. L., & Vedder, P. (2006). Immigrant Youth: Acculturation, Identity, and Adaptation. *Applied Psychology*, 55(3), 303-332. <https://doi.org/10.1111/j.1464-0597.2006.00256.x>
- Burgess, E. (1967). The Growth Of The City: An Introduction To A Research Project. İçinde R. E. Park, E. Burgess, & R. D. McKenzie (Ed.), *The City: Suggestions for Investigation of Human Behavior in the Urban Environment* (ss. 47-63). The University of Chicago Press.
- Butcher, K. F., & Piehl, A. M. (1998). Recent Immigrants: Unexpected Implications for Crime and Incarceration. *Industrial and Labor Relations Review*, 51(4), 654-679. <https://doi.org/10.2307/2525013>
- Cantor, D. (2021). Environment, Mobility, and International Law: A New Approach in the Americas. *Chicago Journal of International Law*, 21(2). <https://chicagounbound.uchicago.edu/cjil/vol21/iss2/3>
- Clark, W. A. V. (1998). Mass Migration and Local Outcomes: Is International Migration to the United States Creating a New Urban Underclass? *Urban Studies*, 35(3), 371-382. <https://doi.org/10.1080/0042098984817>
- Cohen, S. (2011). *Folk Devils and Moral Panics (Routledge Classics): Volume 9*.
- Coleman, J. S. (1988). Social Capital in the Creation of Human Capital. *American Journal of Sociology*, 94(3), 95-120.
- Crush, J., & Ramachandran, S. (2010). Xenophobia, International Migration and Development. *Journal of Human Development and Capabilities*, 11(2), 209-228. <https://doi.org/10.1080/19452821003677327>
- Dansk Institut for Internationale Studier, Kyed, H. M., Stepputat, F., Albrecht, P., Erslev Andersen, L., & Christensen, M. (2017). *Urban insecurity, migrants, and political authority: Nairobi, Beirut, Hargeisa and Yangon*. Dansk Institut for Internationale Studier.
- Dines, N., Cattell, V., Gesler, W., & Curtis, S. (2006). *Public spaces, social relations and well-being in East London*. Policy Press.
- Edwards, A., Hughes, G., & Lord, N. (2013). Urban security in Europe: Translating a concept in public criminology. *European Journal of Criminology*, 10(3), 260-283. <https://doi.org/10.1177/1477370813483386>
- Eick, G. M., & Busemeyer, M. R. (2024). Migration levels and welfare support: Evidence from the local level. *Journal of European Public Policy*, 31(9), 2422-2454. <https://doi.org/10.1080/13501763.2023.2195440>
- Eriksson, K., & Ward, Z. (2019). The Residential Segregation of Immigrants in the United States from 1850 to 1940. *The Journal of Economic History*, 79(4), 989-1026. <https://doi.org/10.1017/S0022050719000536>
- Ferraro, K. F. (1995). *Fear of Crime: Interpreting Victimization Risk*. State University of New York Press.
- Gamerman, E. (1995). Migration and Security in Northeast Asia: Political Aspects. *Journal of Economy Culture and Society*, 60, Article 60.
- Giddens, A. (1990). *The Consequences of Modernity*. Stanford University Press.
- Gjoreski, I., & Petreski, T. (2019). The Impact of Migration on Urban Security and the Quality of Urban Life. *Dialogues Security*, 10(1-2), 337-349.
- Hamidou-Schmidt, H., & Mayer, S. J. (2021). The Relation Between Social Identities and Outgroup Hostility Among German Immigrant-Origin Citizens. *Political Psychology*, 42(2), 311-331. <https://doi.org/10.1111/pops.12700>
- Hardyns, W., & Pauwels, L. J. R. (2017). The Chicago School and Criminology. İçinde *The Handbook of the History and Philosophy of Criminology* (ss. 123-139). John Wiley & Sons, Ltd. <https://doi.org/10.1002/9781119011385.ch7>
- Harrison, M., Law, I., & Phillips, D. (2005). *Migrants, Minorities and Housing: Exclusion, Discrimination and Anti-Discrimination in 15 Member States Of The European Union*. EUMC.
- Hathaway, J. C. (2005). *The Rights of Refugees under International Law*. Cambridge University Press.
- Hochschild, A., & Machung, A. (2012). *The Second Shift: Working Families and the Revolution at Home*.

- Höschle, F., Strielkowski, W., & Welkins. (2015). Spatial Segregation of Immigrants in U.S. Cities: Evidence From The United States Census. *Theoretical and Empirical Researches in Urban Management*, 10(1), 5-12.
- Huysmans, J. (2000). Migration and the Politics of Security. İçinde S. Body-Gendrot & M. Martiniello (Ed.), *Minorities in European Cities: The Dynamics of Social Integration and Social Exclusion at the Neighbourhood Level* (ss. 179-189). Palgrave Macmillan UK. https://doi.org/10.1007/978-1-349-62841-4_13
- IOM Annual Report 2023 | IOM's Achievements & Insights. (2023). IOM Annual Report 2023 | IOM's Achievements & Insights. <https://www.iom.int/msite/annual-report-2023/>
- Jabareen, Y., Eizenberg, E., & Zilberman, O. (2017). Conceptualizing urban ontological security: 'Being-in-the-city' and its social and spatial dimensions. *Cities*, 68, 1-7. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2017.05.003>
- Jiménez-Lasserrotte, M. del M., López-Domene, E., Hernández-Padilla, J. M., Fernández-Sola, C., Fernández-Medina, I. M., Faqyr, K. E. M. E., Dobarrío-Sanz, I., & Granero-Molina, J. (2020). Understanding Violence against Women Irregular Migrants Who Arrive in Spain in Small Boats. *Healthcare*, 8(3), 299. <https://doi.org/10.3390/healthcare8030299>
- Karameşe, Ş. (2023). Rethinking place-based gender relations in the new country: The case of tertiary level Syrian students in Istanbul. *Comparative Migration Studies*, 11(1), 3. <https://doi.org/10.1186/s40878-023-00326-3>
- Kırdar, M. G., López Cruz, I., & Türküm, B. (2022). The effect of 3.6 million refugees on crime. *Journal of Economic Behavior & Organization*, 194(C), 568-582.
- Lacinák, M., & Ristvej, J. (2017). Smart City, Safety and Security. *Procedia Engineering*, 192, 522-527. <https://doi.org/10.1016/j.proeng.2017.06.090>
- Lefebvre, H. (2014). *Critique of Everyday Life: The Three-Volume Text* (Translation edition). Verso.
- Liu, X. (2023). *Risk Prevention and Control System of Urban Public Security* (X. Li, Çev.). Springer.
- Mangum, M., & Block, R. (2018). Social Identity Theory and Public Opinion towards Immigration. *Social Sciences*, 7(3), Article 3. <https://doi.org/10.3390/socsci7030041>
- Marshall, S. (2008). *Cities Design & Evolution* (1st edition). Routledge.
- Massey, D. S., Gross, A. B., & Shibuya, K. (1994). Migration, Segregation, and the Geographic Concentration of Poverty. *American Sociological Review*, 59(3), 425-445. <https://doi.org/10.2307/2095942>
- McKay, H. D., & Shaw, C. (2010). Juvenile Delinquency and Urban Areas: A Study of Rates of Delinquency in Relation to Differential Characteristics of Local Communities in American Cities. İçinde M. Andersen, P. Brantingham, & B. Kinney (Ed.), *Classics in Environmental Criminology* (ss. 87-123). Simon Fraser University Publications.
- Mohapatra, N. K. (2013). Migration and Its Impact on Security of Central Asia. *India Quarterly*, 69(2), 133-157.
- Nemeth, E. (2014). *Cultural Security: Evaluating The Power Of Culture In International Affairs*. Icp.
- Németh, J. (2010). Security in Public Space: An Empirical Assessment of Three US Cities. *Environment and Planning A: Economy and Space*, 42(10), 2487-2507. <https://doi.org/10.1068/a4353>
- Park, R. E., Burgess, E. W., & McKenzie, R. D. (1984). *The City*. University of Chicago Press.
- Putnam, R. D. (2001). *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community* (1st edition). Touchstone Books by Simon & Schuster.
- Putnam, R. D., Leonardi, R., & Nanetti, R. Y. (1994). *Making Democracy Work: Civic Traditions in Modern Italy*. Princeton University Press.
- Rastyapina, O. A., & Korosteleva, N. V. (2016). Urban Safety Development Methods. *Procedia Engineering*, 150, 2042-2048. <https://doi.org/10.1016/j.proeng.2016.07.292>
- "Refugees" and "Migrants" (FAQs). (2016). UNHCR. <https://www.unhcr.org/news/stories/refugees-and-migrants-frequently-asked-questions-faqs>
- Sassen, S. (2000). Regulating Immigration in a Global Age: A New Policy Landscape. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 570, 65-77.
- Sherif, M. (1966). *In Common Predicament: Social Psychology of Intergroup Conflict and Cooperation*. Houghton Mifflin.
- Shertzer, A., & Walsh, R. P. (2016). *Racial Sorting and the Emergence of Segregation in American Cities* (Working Paper 22077). National Bureau of Economic Research. <https://doi.org/10.3386/w22077>
- Standing, P. G. (2016). *The Precariat: The New Dangerous Class*. Bloomsbury Academic.

- Umeh, A. D., Olofinbiyi, S. A., & Gopal, N. (2024). Institutionalised Xenophobia: African Migrants' Experiences and Perceptions of Service Delivery at a Selected South African Department of Home Affairs. *Insight on Africa*, 16(2), 166-191. <https://doi.org/10.1177/09750878231224704>
- Vertovec, S. (2007). Super-diversity and its implications. *Ethnic and Racial Studies*, 30(6), 1024-1054. <https://doi.org/10.1080/01419870701599465>
- Waldinger, R. (2015). *The Cross-Border Connection: Immigrants, Emigrants, and Their Homelands*. Harvard University Press. <https://www.jstor.org/stable/j.ctt13x0f7g>
- Walters, W. (2010). Migration and Security. İçinde *The Routledge Handbook of New Security Studies*. Routledge.
- Wood, D. M. (2010). Urban Insecurity. İçinde T. Caponio, P. Scholten, & R. Z. Barrero (Ed.), *The Routledge Handbook of New Security Studies* (ss. 197-208). Routledge.

